

SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE PENTRU UNITATEA CREȘTINILOR

– 18 - 25 Ianuarie 2024 –

**A keresztény egység
imahete**

**Gebetswoche für die
Einheit der Christen**

***„Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău...
și pe aproapele tău ca pe tine însuși”
(Luca 10:27)***

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI

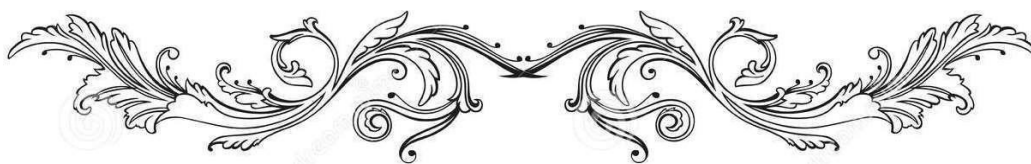
Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune pentru

Unitatea Creștinilor 2024

Cuprins

Mesașele de binecuvântare ale conducătorilor de Biserici	1
Mesajul Bisericii Ortodoxe Române.....	3
Mesajul Bisericii Romano-Catolice.....	4
Mesajul Bisericii Evanghelice	6
Mesajul Bisericii Greco-Catolice	12
Mesajul Eparhiei Armene	14
Mesajul Eparhiei de pe Lângă Piatra Craiului.....	18
Mesajul Bisericii Anglicană.....	22
Textul Biblic pentru 2024.....	24
Introducere la tema anului 2024.....	25
Meditații Biblice și Rugăciuni pentru cele opt zile.....	25
Program	37

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI

Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune pentru
Unitatea Creștinilor 2024

Iubirea de Dumnezeu și de aproapele, temelia vieții creștine¹

Tema Săptămânii de Rugăciune pentru Unitatea Creștină, din anul 2024, inspirată din Legea morală a Vechiului Testament, care a fost reamintită în Evanghelia după Luca, în dialogul Domnului Iisus Hristos cu un învățător de lege, „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10, 27), evidențiază coordonatele fundamentale care trebuie să orienteze întreaga viață creștină pe calea mântuirii.

Dragostea față de Dumnezeu și față de aproapele este vocația și datoria firească a fiecăruia dintre noi. Lucrând cu iubire și bucurie pentru binele și mântuirea celorlalți, fiecare om lucrează, astfel, pentru propria mântuire, prelungind în lume iubirea Părintelui Cereșc pentru făpturile Sale. Lucrând cu iubire smerită și milostivă pentru semenii, fiecare om poate deveni mâinile iubirii milostive a lui Dumnezeu, care ridică și vindecă pe cei răniți trupește și sufletește.

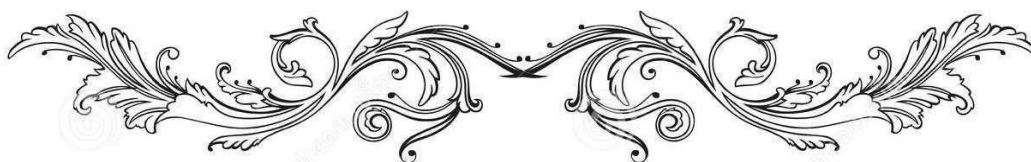
În contextul actual dificil cauzat de conflicte militare, când vedem în jurul nostru atâta suferință și moarte fizică, suntem toți chemați să înmulțim rugăciunea către Dumnezeu, însoțită de faptele iubirii milostive pentru cei aflați în dificultate și durere. Avem nădejdea că rugăciunea stăruitoare către Dumnezeu, însoțită permanent de fapta noastră milostivă, va aduce alinare și lumină în sufletele celor aflați în nevoi.

La acest început de An Nou 2024, vă dorim tuturor multă sănătate și fericire, pace și bucurie, dimpreună cu urarea tradițională: La mulți ani!

„Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți!” (2 Corinteni 13, 13).

*† Daniel
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române*

¹ Mesajul Preafericitului Părinte DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, adresat cu prilejul Săptămânii de Rugăciune pentru Unitatea Creștină, 18-25 ianuarie 2024.

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI

Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune pentru
Unitatea Creștinilor 2024

Calea ecumenismului trece prin iubire

***„Să-l iubești pe Domnul Dumnezeuul tău...și pe aproapele tău ca pe tine însuți!”
(Luca 10,27)***

În Săptămâna de rugăciuni pentru unitatea creștinilor din acest an, bisericile creștine sunt chemate să se verifice cum trăiesc porunca iubirii, care este considerată pe bună dreptate ”ADN-ul” credinței creștine”.

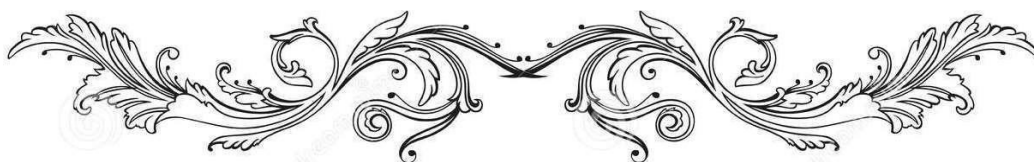
Dumnezeu este iubire, iar iubirea lui Cristos ne unește; termometrul iubirii lui Dumnezeu este iubirea față de aproapele. Ne găsim identitatea comună în experiența iubirii lui Dumnezeu (cf. Ioan 3,16) și arătăm lumii această identitate prin modul în care ne iubim unii pe alții (cf. Ioan 13, 35).

Programul de rugăciune ales pentru Săptămâna de rugăciuni pentru unitatea creștinilor din 2024 este centrat în jurul parabolei samariteanului milostiv, unde Cristos reafirmă învățătura tradițională evreiască, prezentă deja în cărțile Deuteronomului (6,5) și a Leviticului (19,18b): porunca cea mare a iubirii lui Dumnezeu și porunca iubirii față de aproapele: „Să-l iubești pe Domnul Dumnezeuul tău...și pe aproapele tău ca pe tine însuți!” (Lc 10,27).

Alegând acest pasaj din Sfânta Scriptură pentru Săptămâna de rugăciune pentru unitatea creștinilor, bisericile din Burkina Faso, care au pregătit materialul din această broșură, ne-au invitat să ne alăturăm lor într-un proces de auto-reflecție, în timp ce se gândesc la ce înseamnă să ne iubim aproapele în mijlocul unei crize de securitate.

Bisericile din Burkina Faso ne cheamă să ne reconectăm la visul lui Dumnezeu pentru noi visul unei unități formate din legături de dragoste și compasiune. Acest lucru ne provoacă nu numai să reflectăm asupra învățăturilor din călătoria noastră ecumenică de până acum, ci și să ne lărgim viziunea. Ce putem învăța de la oamenii de alte religii, de la cei ale căror origini sunt foarte diferite de ale noastre și de ce avem nevoie unii de alții?

Biserica este provocată să se oprească și să se îngrijească de cei răniți și, în acest fel, să recunoaștem propriile noastre răni ca biserici și ca comunități. Înfruntarea propriei noastre realități ne ajută să ne conectăm cu suferința celorlalți dintr-un anumit loc și să arătăm o empatie profundă, creând un spațiu și climat sacru de întâlnire, inspirat de iubirea de vindecare a lui Cristos.

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI

Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune pentru

Unitatea Creștinilor 2024

Misiunea bisericilor este să fie pentru toți, indiferent de apartenența lor, un adevărat "han,,: hanul din parabola Bunului Samaritean a fost adesea interpretat de părinții bisericii ca o imagine a Bisericii. Așa cum samariteanul l-a adus pe omul rănit la han, tot așa Cristos îi încredințează pe cei răniți și nevoiași din lume bisericilor noastre, pentru a fi îngrijiți de rănilor și a-i ajuta să redevină sănătoși. Această misiune în slujba lumii este, de asemenea, calea spre unitatea creștinilor, care este darul lui Dumnezeu pentru poporul lui Dumnezeu.

Cristos s-a rugat ca ucenicii "să fie toți una" (Ioan 17,21), așa încât creștinii nu trebuie să-și piardă speranța sau să înceteze să se roage și să lucreze pentru unitate. Ei sunt uniți prin dragostea lor pentru Dumnezeu în Cristos și prin experiența iubirii lui Dumnezeu pentru ei. Ei recunosc această experiență de credință unii în alții atunci când se roagă, se închină, când se ajută unii pe alții și îl slujesc pe Dumnezeu împreună.

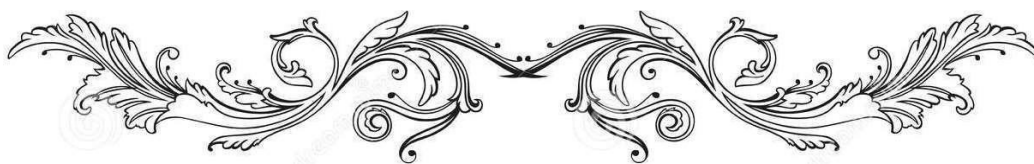
În Săptămâna de rugăciuni pentru unitatea creștinilor din acest an îi cerem așadar Domnului să ne fie alături, să ne îngrijească rănilor și să ne permită astfel să mergem pe calea unității cu încredere și speranță.

Vă dorim o Săptămână binecuvântată de rugăciune pentru unitate între frații și surorile din diferite biserici atât din țara noastră cât și din întreaga lume.

Fie ca bine-cunoscuta parabolă a samariteanului milostiv să ne vorbească din nou și să ne inspire să realizăm o iubire practică bazată pe iubirea lui Cristos pentru noi, oamenii păcătoși, pentru ca lumea să creadă că suntem una în El.

Să nu rămânem indiferenți la durerile aproapelui nostru!

† Aurel Percă
Arhiepiscop Mitropolit de București

Provocările poruncii iubirii

Cuvânt de salut pe baza textului din Luca 10,27
cu ocazia Săptămânii de rugăciune pentru unitatea creștinilor

Dragi surori și frați întru Domnul,

motto-ul din acest an al Săptămânii de rugăciune pentru unitatea creștinilor vorbește despre iubire și se inspiră din binecunoscuta pildă a bunului samaritean (Luca 10, 25-37). Creștinii de diferite tradiții din Burkina Faso au ales astfel pentru că sunt convingși că numai iubirea lui Dumnezeu va învinge violența care afectează în prezent țara lor și că numai iubirea reciprocă va înfrâna orice ură, teroare și aversiune. Din păcate, astfel de dificultăți nu există doar în Burkina Faso. Ele apar peste tot unde oamenii renunță la puterea susținătoare a iubirii lui Dumnezeu, unde oamenii renunță la efectul reconciliator al iubirii frățești. Oriunde prevalează interesul propriu, aroganța și voința proprie, intoleranța, rigorismul și naționalismul, iubirea este abandonată.

Întrebări ce ne preocupă

Cărturarul din Evanghelie era preocupat de o întrebare: Învățătorule, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică? Iar Isus arată spre Tora, unde se spune: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși (Deuteronom 6,5; Levitic 19,18). În afară de aceasta, să ne întrebăm care sunt întrebările care ne mișcă astăzi pe noi, creștinii de diferite tradiții? Există întrebări comune? Cum vom trăi Săptămâna de rugăciune din acest an? Va mai fi ea celebrată? Și dacă nu, din ce motive? Ce așteptări vom avea? A devenit oare brusc necesar să vorbim despre o redefinire a termenilor, adică ecumenism sau dialog intercreștin? Există oare un dialog intens între bisericile noastre?! Cum se concretizează acesta? Unde acționăm noi, creștinii, împreună în societatea noastră? Nu există oare și creștini care sunt trecuți cu vederea și alții care sunt supraevaluați? Există diferite categorii de creștini sau avem cu toții același fundament, și anume dragostea lui Dumnezeu? Acestea sunt întrebări care ne-ar putea preocupa!

Dragostea!?

Se vorbește mult despre dragoste. Ea este omniprezentă. Deseori ai impresia că este un produs care trebuie mai mult sau mai puțin curtat. Și în biserică și în teologie se vorbește mult - mai ales despre iubirea față de aproape. Uneori, această vorbărie este plină de platitudini și banală. Adesea doar de fațadă. Poate că tocmai aceasta este problema bisericilor, că se vorbește atât de mult despre ea și totuși se practică atât de puțin. Isus i-a răspuns cărturarului:

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI

Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune pentru

Unitatea Creștinilor 2024

„Ai răspuns corect. Fă așa și vei trăi”. Așadar, fapta este cea care contează. Fapta concretă. O privire asupra evenimentelor mondiale arată că acestea nu sunt pătrunse de iubire. Nici bisericile creștine nu se tratează întotdeauna cu iubire unele pe celelalte.

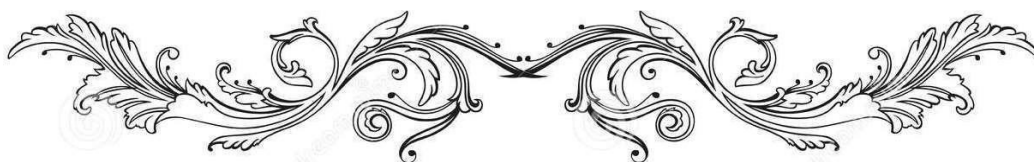
Cooperarea este adesea întunecată de aroganță, ignoranță și respingere. Necunoașterea reciprocă a bisericilor și neîncrederea reciprocă pot fragiliza grav angajamentul lor pe calea ecumenismului. De aceea, și bisericile sunt chemate să practice iubirea. A-ți iubi aproapele înseamnă a-l vedea cu ochii lui Dumnezeu. Și apoi să și acționăm în consecință. Dumnezeu nu cunoaște diferențe și nici nu și-a luat vreun angajament față de o anumită tradiție religioasă. Niciodată. Evanghelia după Ioan spune: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea” (Ioan 3:16). Această iubire a întregului cosmos s-a concretizat în Isus Cristos. Dar cum se concretizează această iubire între noi, creștinii?! Unde poate fi ea experimentată, atinsă sau văzută – în comuniunea frățească, sau în tradițiile divizate?

Echilibrul iubirii

Motto-ul biblic al Săptămânii de rugăciune vorbește despre a-L iubi pe Dumnezeu, pe aproapele nostru și a ne iubi pe noi înșine. Aceste trei forme de iubire formează o unitate și nu pot fi disputate una împotriva celeilalte. Nu pot spune că îl iubesc pe Dumnezeu și în acest timp îl nedreptățesc pe fratele meu creștin, condamnându-l, dezavantajându-l sau chiar defăimându-l. Aceasta este o contradicție. A-i iubi pe semenii noștri din pură empatie, dintr-o etică globală, și a ignora dragostea lui Dumnezeu în acest proces ar fi o greșală. Nici iubirea de sine care duce la autoafirmare și la idolatrizarea propriului eu nu este calea cea bună.

Iubirea față de Dumnezeu, față de aproapele tău și față de tine însuși formează o triadă. Echilibrul corect este crucial. Apostolul Ioan clarifică lucrurile atunci când scrie: „Dacă cineva spune: Îl iubesc pe Dumnezeu, dar își urăște fratele, este un mincinos. Căci cine nu-l iubește pe fratele său, pe care îl vede, nu poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede. Și porunca pe care o avem de la El este aceasta: cine-L iubește pe Dumnezeu să-și iubească și fratele”. (1 Ioan 4, 20-21).

Iubirea pentru Dumnezeu este un aspect central, care constă în a-I acorda lui Dumnezeu cea mai mare prioritate în propriile gânduri, acțiuni și viață. Un alt accent este pus pe iubirea față de semenii noștri, ca o concretizare a iubirii față de Dumnezeu. În cele din urmă, se pune întrebarea cu privire la valoarea iubirii de sine: cum se poate concretiza aceasta, oare în îngrijirea specială a propriului corp, în respectarea propriului stil de viață și a anumitor obiceiuri? Cu siguranță că și aceasta. Ceea ce este important aici este rezumat în regula de aur din Evanghelia, unde Isus spune: „Așa cum ați dori să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel!” (Luca 6:31).

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI

Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune pentru

Unitatea Creștinilor 2024

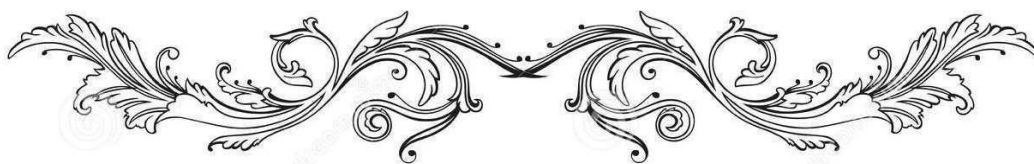
Quo vadis?

Pe ce cale ar trebui s-o luăm? Ce cale vrem să urmăm în calitate de creștini ai mileniului 3 în țara noastră? Dacă vrem cu adevărat să-L urmăm pe Domnul nostru Isus Cristos, atunci trebuie să o luăm pe calea iubirii. El a mers pe această cale de la întruparea Sa până la învierea Sa glorioasă. Acțiunile Sale au fost pătrunse de iubire. El S-a înclinat cu iubire către copii și femei, la acea vreme grupuri marginalizate în societate. A intrat în dialog cu fariseii și saducheii, cei mai periculoși adversari ai Săi. I-a vindecat pe leproși și i-a întărit pe cei disperați. A înviat morții și a vindecat mulți suferinzi - din dragoste. Pe Golgota, atârând pe cruce, în suferință amară, mâinile sale erau întinse și a spus: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”.

O rugăciune din iubire. Isus nu cunoștea limite. El dorea un singur lucru: să-Și vadă semenii cu ochii lui Dumnezeu, cu ochii Lui plini de grijă și compasiune. Acest lucru înseamnă că suntem chemați să-i vedem și să-i acceptăm pe ceilalți creștini așa cum sunt, să descoperim spiritualitatea lor fructuoasă, să le acceptăm și să le apreciem istoria, să recunoaștem că modul lor de a crede este pe deplin justificat, să trezim interesul pentru confesiunea celuilalt și să pornim împreună într-o călătorie în spiritualitatea creștină pentru a ne completa și a ne cunoaște reciproc. Aceasta este singura modalitate de a menține un echilibru interior între iubirea față de Dumnezeu, față de aproape și față de sine. Tratându-ne unii pe alții cu respect și empatie, vom împlini în cele din urmă porunca lui Cristos de a iubi și vom convinge societatea în care trăim, care devine din ce în ce mai secularizată. Atâta timp cât iubirea rămâne doar de fațadă, banală și inefficientă, ea își pierde puterea și credibilitatea. O astfel de poruncă formală nu ne-a fost dată, ci: Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși. Apostolul Ioan afirmă: „Acesta este mesajul pe care l-am auzit de la început”. - Să-l împlinim în sfârșit!

Fie ca Dumnezeu să ne dăruiască Duhul Său Sfânt pentru ca Săptămâna de rugăciune din acest an, acolo unde încă se mai celebrează, să fie plină de spiritul iubirii, al recunoașterii și al acțiunii comune.

Dr. Daniel Zikeli
Episcop-Vicar al Bisericii Evanghelice C. A. din România

**Die Herausforderungen des Liebesgebotes
Grußwort über Lukas 10,27 anlässlich der Gebetswoche für die Einheit der Christen**

Liebe Schwestern und Brüder im Herrn,

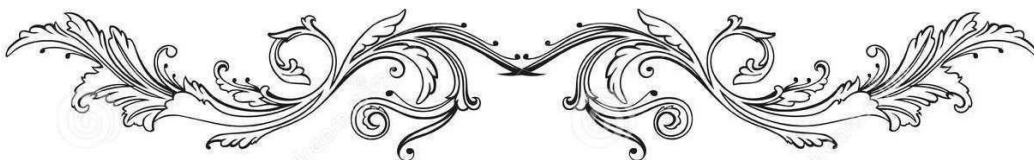
das diesjährige Motto der Gebetswoche für die Einheit der Christen spricht über die Liebe und ist inspiriert aus dem bekannten Gleichnis vom barmherzigen Samariter (Lukas 10, 25-37). Christen unterschiedlicher Traditionen aus Burkina Faso haben sich dafür entschieden, weil sie davon überzeugt sind, dass nur Gottes Liebe, die Gewalt, die ihr Land derzeit heimsucht, überwinden und dass nur die Liebe untereinander, jeglichen Hass, Terror und Abneigung eindämmen wird. Leider gibt es nicht nur in Burkina Faso solche Schwierigkeiten. Sie treten überall dort auf, wo Menschen auf die tragende Kraft der Liebe Gottes verzichten, wo Menschen die versöhnende Wirkung der geschwisterlichen Liebe aufgeben. Überall dort wo Eigeninteressen, wo Selbstherrlichkeit und Eigenwille, Intoleranz, Sturheit und Nationalismus herrscht, wird Liebe aufgegeben.

Fragen, die uns bewegen

Den Schriftgelehrten aus dem Evangelium bewegte eine Frage: Meister, was muss ich tun, um das ewige Leben zu ererben? Und Jesus weist hin auf die Thora, wo es heißt: Du sollst den Herrn, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, von ganzer Seele und mit all deiner Kraft und deinem ganzen Gemüt, und deinen Nächsten wie dich selbst (5. Mose 6,5; 3. Mose 19,18). Davon abgesehen, fragen wir uns doch mal, was sind denn die Fragen, die uns Christen und Christinnen verschiedener Traditionen heute bewegen? Gibt es gemeinsame Fragestellungen? Wie werden wir die diesjährige Gebetswoche erleben? Wird sie noch gefeiert? Und wenn nicht, aus welchen Gründen? Welche Erwartungen werden wir haben? Ist es plötzlich nötig geworden über eine Neudefinierung zu sprechen, anstatt von Ökumene vom innerchristlichen Dialog?! Gibt es denn zwischen unseren Kirchen einen intensiven Dialog?! Wie konkretisiert er sich? Wo treten wir Christen gemeinsam in unserer Gesellschaft auf? Gibt es nicht auch solche Christen, die übersehen und andere die überbewertet werden?! Gibt es unterschiedliche Kategorien von Christen oder haben wir alle die gleiche Grundlage, nämlich die Liebe Gottes. Dies sind Fragen, die uns bewegen könnten!

Liebe!?

Es wird viel über Liebe gesprochen. Sie ist allgegenwärtig. Oft hat man den Eindruck, sie sei, ein Produkt, welches mal mehr oder weniger umworben werden muss. Auch in der Kirche und in der Theologie wird viel gesprochen - besonders über die Nächstenliebe. Manchmal ist diese Rede platt und banal. Oft auch plakativ.

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI

Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune pentru
Vielleicht ist dies gerade das Problem der Kirchen, dass so viel darüber gesprochen wird und sie
Unitatea Creștinilor 2024
doch so wenig zur Praxis wird.

Jesus antwortete dem Schriftgelehrten: Du hast richtig geantwortet.

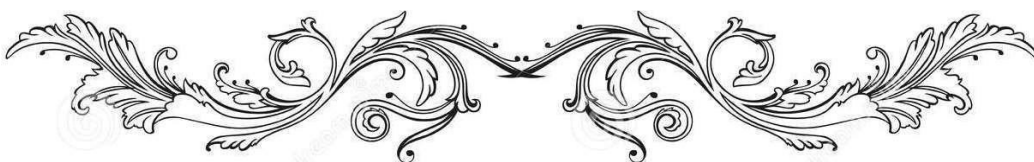
Tue das, so wirst du leben. Es kommt also auf das Tun an. Auf das konkrete Handeln. Ein Blick auf das Weltgeschehen zeigt, dass es nicht von Liebe durchdrungen ist. Die christlichen Kirchen gehen auch nicht immer liebevoll miteinander um. Das Miteinander ist oft getrübt von Überheblichkeit, Ignoranz und Ablehnung. Mangelndes Wissen der Kirchen übereinander und gegenseitiges Misstrauen können das Engagement für den Weg der Ökumene ernsthaft schwächen. Deshalb sind auch die Kirchen nach der Praxis der Liebe gefragt. Den Nächsten zu lieben heißt, ihn oder sie mit den Augen Gottes sehen. Und dann auch so zu handeln. Gott kennt keine Differenzen, auch hat er sich keiner bestimmten religiösen Tradition verschrieben. Niemals. Im Evangelium nach Johannes heißt es: „So sehr hat Gott die Welt geliebt“ (Joh 3, 16). Diese Liebe des gesamten Kosmos hat sich in Jesus Christus konkretisiert. Wie wird aber diese Liebe unter uns Christen konkret?! Wo kann sie erlebt, angefasst oder gesehen werden - in der geschwisterlichen Gemeinschaft oder in den gespaltenen Traditionen?

Gleichgewicht der Liebe

Das biblische Motto der Gebetswoche spricht davon Gott, den Nächsten und sich selbst zu lieben. Diese drei Formen von Liebe bilden eine Einheit und können nicht gegeneinander ausgespielt werden. Es kann nicht heißen, ich liebe Gott und tue meinem Mitchristen Unrecht, indem ich ihn verurteile, oder benachteilige oder sogar diffamiere. Dies ist ein Widerspruch. Den Mitmenschen zu lieben nur aus purer Empathie, aus einem Weltethos heraus und dabei Gottes Liebe ignorieren, wäre ein Irrtum. Selbstliebe, die zur Selbstbehauptung und zu einer Vergottung des eigenen Ichs führt, ist auch nicht der geeignete Weg.

Gott, den Nächsten und sich selbst zu lieben bilden einen Dreiklang. Entscheidend ist das richtige Gleichgewicht. Der Apostel Johannes rückt die Dinge zurecht, wenn er schreibt: „Wenn jemand spricht: Ich liebe Gott und hasst seinen Bruder, der ist ein Lügner. Denn wer seinen Bruder nicht liebt, den er sieht, der kann nicht Gott lieben, den er nicht sieht. Und dies Gebot haben wir von ihm, dass wer Gott liebt, dass der auch seinen Bruder liebt“ (1. Joh 4, 20-21).

Die Liebe zu Gott ist ein Schwerpunkt, die darin besteht Gott die höchste Priorität im eigenen Denken, Handeln und Leben zu geben. Ein weiterer Schwerpunkt liegt in der Liebe zum Mitmenschen als Konkretion der Liebe zu Gott. Letztendlich stellt sich die Frage nach dem Wert der Selbstliebe: Wie kann sie sich gestalten, etwa in einer besonderen Pflege des eigenen Körpers, in Beachtung des eigenen Lebensstils und bestimmter Lebensgewohnheiten? Das sicher auch. Worauf es dabei ankommt, wird in der goldenen Regel des Evangeliums zusammengefasst, wo Jesus sagt: „Wie ihr wollt, dass euch die Leute tun sollen, so tut ihr ihnen auch“ (Luk 6, 31).

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI

Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune pentru
Unitatea Creștinilor 2024

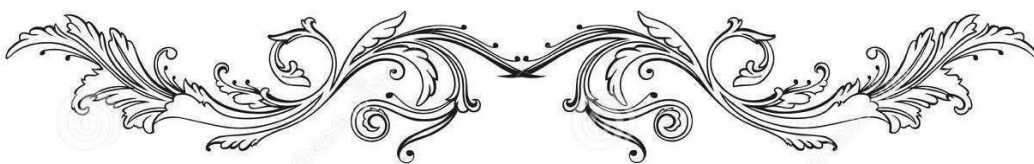
Quo vadis?

Welchen Weg sollen wir einschlagen? Welchen Weg wollen wir als Christen und Christinnen des 3. Jahrtausends in unserem Land gehen? Wenn wir ernsthaft unserem Herrn Jesus Christus nachfolgen wollen, dann müssen wir den Weg der Liebe gehen. Er ist diesen Weg gegangen, von der Menschwerdung an bis zu seiner glorreichen Auferstehung. Sein Handeln war durchströmt von Liebe. Er neigte sich liebevoll den Kindern und Frauen zu, damals.

Randgruppen der Gesellschaft. Er ließ sich auf Gespräche mit den Pharisäern und Sadduzäern ein, seinen gefährlichsten Gegnern. Er heilte die Aussätzigen und stärkte die Verzweifelten. Er ließ Tote auferstehen und heilte viele Leidtragende - aus Liebe. Auf Golgatha, am Kreuz hängend, in bitterem Leiden, waren seine Hände ausgestreckt und er sprach: Vater vergib ihnen, denn sie wissen nicht, was Sie tun. Ein Gebetsruf aus Liebe. Jesus kannte keine Schranken. Er wollte nur eines: den Mitmenschen mit den Augen Gottes sehen, mit seinen Augen, der Fürsorge und Anteilnahme. Das heißt nun, dass wir aufgerufen sind, den anderen Christen so zu sehen und zu akzeptieren, wie er ist; dass wir seine Spiritualität als bereichernd empfinden; dass wir seine Geschichte akzeptieren und schätzen mögen; dass wir seine Art zu glauben als vollberechtigt anerkennen; dass wir Interesse erwecken sollen, an der Konfession des anderen und uns gemeinsam auf eine Reise in die christliche Spiritualität begeben, um uns zu ergänzen und einander kennenzulernen. Nur so halten wir das innere Gleichgewicht zwischen Gottes-, Nächsten und Selbstliebe. Im respektvollen und einfühlsamen Umgang miteinander werden wir letztlich das Gebot Christi zur Liebe erfüllen und die Gesellschaft, in der wir leben und die immer säkularer wird, überzeugen. So lange Liebe bloß plakativ bleibt, banal und unwirksam, verliert sie an Kraft und an Glaubwürdigkeit. Ein solches formales Gebot ist uns nicht aufgetragen, sondern: „Du sollst den Herrn, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, von ganzer Seele und mit all deiner Kraft und deinem ganzen Gemüt, und deinen Nächsten wie dich selbst“. Der Apostel Johannes bekräftigt: Das ist die Botschaft, die wir von Anfang an gehört haben. - Erfüllen wir sie endlich!

Möge Gott seinen Heiligen Geist schenken damit die diesjährige Gebetswoche überall dort, wo sie noch gefeiert wird, erfüllt wird vom Geist der Liebe, der Anerkennung und des gemeinsamen Handelns.

Dr. Daniel Zikeli
Bischofsvikar der Evangelischen Kirche A.B. in Rumänien

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI

Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune pentru
Unitatea Creștinilor 2024

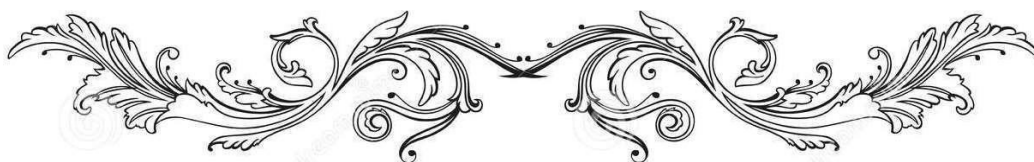
Iubiți frați și iubite surori întru Domnul, Creștini de bună învoire,

În Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor din anul în curs 2024 suntem chemați să revenim la esențial: „să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău..., iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10,27). Ne regăsim astfel împreună, la început de Nou An, frați și surori, alături pe aceeași Cale a Credinței și pășind cu încredere spre aceeași Împărăție. Un drum caracterizat de rugăciune, de iertare, de dialog, de purificarea memoriei, dar mai ales de Adevăr.

Biserica noastră Română Unită cu Roma se remarcă printr-o chemare ecumenică cu totul specială în spațiul spiritual și cultural românesc: prin asumarea tradiției răsăritene care ne caracterizează în mod profund ca fiind greco-catolici - în slujbele liturgice, în spiritualitate și în disciplina Bisericii noastre -, și care, toate împreună, au găsit în Sfânta Unire cu Roma de acum mai bine de trei veacuri o confirmare și o asigurare a păstrării neștirbite a acestor comori primite de la vrednicii noștri înaintași, și pe care avem datoria să le transmitem noilor generații. Magisteriul Bisericii Catolice prin decretul Conciliului Vatican al II-lea, sau prin alte documente pontificale ulterioare, au întărit acest lucru subliniind importanța Bisericilor Răsăritene în comuniune cu Scaunul Romei inclusiv pe plan ecumenic, fiindcă, așa cum rostea Sfântul Ioan Paul al II-lea la București cu ocazia vizitei sale din mai 1999: „voi mărturisiți de trei secole, prin sacrificii uneori nemaiauzite, credința voastră în unitate”.

În contextul prezentei Săptămâni de Rugăciune, doresc să evoc figurile pline de lumină ale celor șapte Fericiți Episcopi Martiri. Aceștia, și-au asumat martiriul unității, mărturisind în adevăr și în dreptate ce înseamnă „să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău... și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Să nu uităm că Biserica Greco-Catolică de astăzi este fiica speranței Fericiților Episcopi Martiri și a numeroșilor mărturisitori ai credinței din perioada persecuției comuniste. Speranța lor a fost Isus Domnul, pe care L-au urmat cu o deplină și eroică fidelitate până în ultima clipă a vieții pământești. La împlinirea a 75 de ani de la dezlănțuirea prigoanei comuniste împotriva Bisericii noastre, Fericii Episcopi Martiri ne luminează calea, ne sunt călăuzitori și mijlocitori ai harului lui Dumnezeu, pentru ca, la rândul nostru, să ne trăim viața în sfințenie.

Urmând pilda înaintașilor noștri, înaintăm cu încredere spre viitor, conștienți că suntem chemați să susținem activitatea ecumenică, întrucât este o exigență a tuturor creștinilor luminați de credință și călăuziți de iubire, pășind cu speranță în bucuria comuniunii treimice: „Iubiți-vă unii pe alții, cum v-am iubit Eu pe voi” (Ioan 13,34).

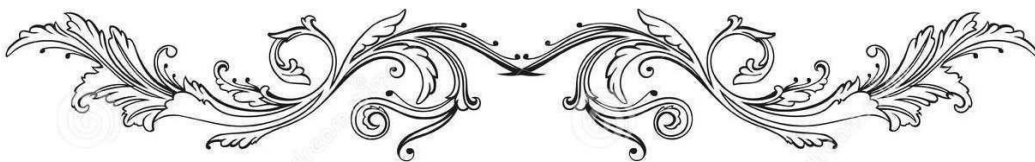
MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI

Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune pentru
Unitatea Creștinilor 2024

Precum sublinia Sfântul Părinte Papa Francisc pe 21 iunie 2018 în discursul rostit la Consiliul Mondial al Bisericilor: „a merge împreună, pentru noi, creștinii, nu este o strategie pentru a face ca importanța noastră să crească, ci un act de ascultare față de Domnul și de iubire față de lume; [...] suntem chemați, împreună, să parcurgem astfel drumul, prin urmare, acesta trece printr-o continuă convertire”.

Binecuvântăm prezenta culegere de texte, invocând de la Domnul Cel Atotputernic, harul Spiritului Mângâietor spre a fi de întărire îndeosebi celor care suferă pentru credința lor, precum și celor care se dăruiesc pentru înfăptuirea unității și slujirea Adevărului întru iubire.

+ Lucian Cardinal Mureșan
Arhiepiscop Major al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică

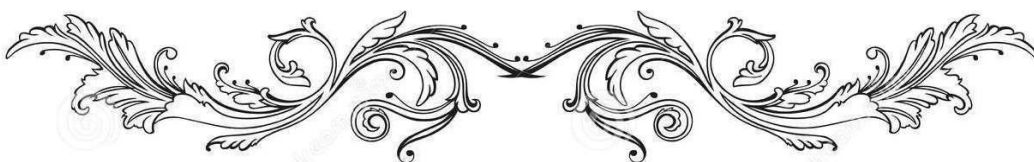
**„Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău...
Și pe aproapele tău, ca pe tine însuți”
(Luca 10:27)**

Mulțumim Bunului Dumnezeu, Celui Care ne-a dat și în acest început de an prilejul de a ne aduna și a ne uni glasurile în rugăciune. Cuvintele Evanghelistului Luca „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău..., și pe aproapele tău, ca pe tine însuți” au fost și rămân mereu actuale, mai ales că, în viață, de multe ori se pare că binele, dreptatea, nu se regăsesc între gândurile și faptele oamenilor.

Dacă răsfoim paginile Bibliei, vom găsi multe pasaje despre iubire, deoarece iubirea este una dintre cele mai fundamentale puncte ale doctrinei creștine. Virtutea iubirii este principiul important al moralei creștine. Când Hristos a fost întrebat care este cea mai mare poruncă, Hristos a spus: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău” (Luca 10:27-28). Dumnezeu este Iubire, iar iubirea lui Dumnezeu este exprimată în crearea universului. Dumnezeu a creat întregul univers, flora și fauna și, în cele din urmă, omul, după chipul și asemănarea Sa. Și Dumnezeu a sădit în om sentimentul iubirii și capacitatea de a iubi, ca cel mai mare har. Dar dragostea nu este un sentiment instinctiv la o persoană, ci o experiență conștientă, un sacrificiu. Dumnezeu ne-a iubit atât de mult, încât chiar și-a dat Unicul Său Fiu, Hristos a fost jertfit pentru noi, pentru că nu există iubire fără sacrificiu.

A doua cea mai mare poruncă, spune Hristos, seamănă cu prima. „Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuți” (Luca 10:27). Prin urmare, Hristos nu spune doar că trebuie să-ți iubești aproapele, ci spune că ar trebui să-l iubești ca pe tine însuți, pentru că unul dintre cele mai principale sentimente ale unei ființe este iubirea pentru persoana sa. A fi capabili să ne facem egali cu ceilalți sau să-i facem pe ceilalți egali cu noi în fața sentimentului iubirii, oricât de dificil este acesta, este un principiu esențial pentru un creștin. Căci cum este posibil să-L iubim pe Dumnezeu și să nu-l iubim pe prietenul nostru, creat după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu? Apostolul Ioan spune: „Dacă cineva spune: 'Îl iubesc pe Dumnezeu', dar își urăște fratele, este un mincinos, căci dacă nu-l iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, nu-L poate iubi pe Dumnezeu, pe Care nu L-a văzut.” (1 Ioan 4:20-21)

Când privim în jurul nostru, la realitatea de astăzi, când pretutindeni sunt războaie, violențe și indiferență generală, la prima vedere pare că totul este pierdut, că nu mai este posibil să împlinim acest mesaj al lui Hristos, dar nu este așa. De multe ori credem că iubim. Desigur, ne iubim părinții, membrii familiei și este firesc, simțim acea iubire din ziua în care ne naștem. Îi iubim pe alții, pentru că ne tratează bine, pentru că ne-au făcut bine. Oare astfel se manifestă porunca iubirii dată omului? Sigur că nu. Putem iubi oamenii care ne rănesc? Dumnezeu L-a sacrificat pe Unicul Său Fiu, pentru mântuirea omenirii, acea omenire, care trăia în păcat. Potrivit imaginației umane, este imposibil să iubești un păcătos.

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI

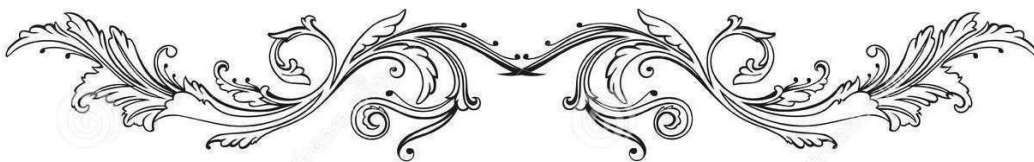
Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune
pentru Unitatea Creștinilor 2024

Dar Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci iartă, nu întoarce spatele, ci dă prilej de a se îndrepta și ne poruncește la fel. Cu toate acestea, din cauza rănilor sufletești și durerii, adesea nu putem ierta și iubi, sau acele sentimente negative sunt mai puternice, decât iubirea noastră și adesea ne guvernează. Dacă putem iubi o persoană exact atunci când a făcut o greșală, atunci iubim cu adevărat și îi dăm ocazia să corecteze greșeala. Răul nu este învins prin rău. Un proverb suedez spune: „Iubește-mă când merit cel mai puțin, pentru că de asta am cea mai mare nevoie în acel moment”.

Acest principiu poate deveni cheia în lumea indiferentă de astăzi. Și, în sfârșit, să nu uităm că a iubi înseamnă și a sacrifica ceva. Ne este clar, că nu fiecare om este capabil să facă un sacrificiu, dacă inima și sufletul lui nu sunt pline de dragoste și credință în fața Lui Dumnezeu. De fapt, calitățile fundamentale, inclusiv bunătatea, compasiunea și toleranța, ar trebui să fie insuflăte fiecarei persoane încă din copilărie. Aceste calități îi fac pe oameni receptivi, capabili să-i înțeleagă pe ceilalți și să-i ajute.

Rugăciunea și dorința noastră este ca fiecare persoană, națiune sau stat să trăiască după principiile fundamentale ale poruncilor Dumnezeiești, să fie hrănit cu iubire divină, cu care lumea va deveni mai pașnică și mai armonioasă, departe de tot felul de rele, indiferență, războaie și dușmănie. Harul, iubirea și pacea Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu noi toți. Amin!

*Mesajul P.S. Episcop Datev Hagopian,
Întâistătător al Eparhiei Armene din România
cu prilejul Săptămânii de rugăciune ecumenică pentru unitatea creștină 2024*

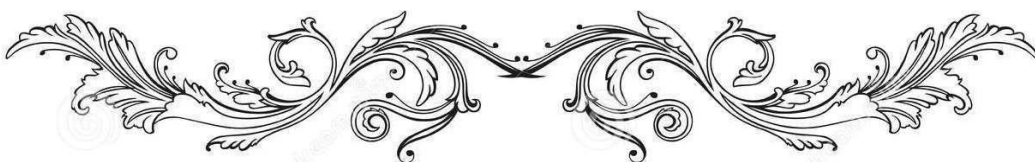

**„Պիտի սիրես քո Տեր Աստծուն...
և պիտի սիրես քո ընկերոջը, ինչպես քո անձը,, (Ղուկ. 10. 27)**

Գոհություն և փառք ենք վերառաքում առ Աստված, որ այս տարի ևս առիթ և հնարավորություն ընձեռեց համախմբվելու և կանգնելու միասնական աղոթքի: Ղուկասի Ավետարանից ընտրված հատվածը, այն է՝ „Պիտի սիրես քո Տեր Աստծուն... և պիտի սիրես քո ընկերոջը, ինչպես քո անձը,, որի շուրջ մտորելու ենք այսօր, բավական արդիական է, քանզի երբեմն թվում է, որ սերն ու բարությունն ընդհանրապես տեղ չունեն մարդկային կյանքից ներս:

Եթե թերթենք Ս. Գիրքը, այնտեղ բազմաթիվ հատվածներ կգտնենք սիրո մասին, որովհետև սիրո գաղափարը քրիստոնեական վարդապետության ամենից կենտրոնական գաղափարներից մեկն է: Սիրո առաքինությունը քրիստոնեական բարոյականության հիմնական սկզբունքն է: Երբ Քրիստոսին հարցրեցին, թե որն է ամենամեծ պատվիրանը, Քրիստոս ասաց. „Պիտի սիրես քո Տեր Աստծուն քո ամբողջ սրտով, ամբողջ մտքով և զորությամբ,, (Ղուկ. 10. 27): Աստված Սեր է, և Աստծո սերն արտահայտվում է տիեզերքի ստեղծագործությամբ: Սիրուց մղված Աստված ստեղծեց աշխարհը, բուսական ու կենդանական աշխարհը, և ի վերջո մարդուն՝ իր պատկերով ու նմանությամբ: Եվ Աստված մարդու մեջ մեջ դրեց սիրո զգացումը և սիրելու կարողությունը՝ որպես մեծագույն շնորհ: Բայց սերը մարդու մեջ բնագոյան զգացում չէ, այլ գիտակցված ապրում, զոհաբերություն: Աստված այնքան սիրեց մեզ, որ նույնիսկ իր Միածին Որդուն տվեց, Քրիստոս զոհաբերվեց մեզ համար, որովհետև առանց զոհաբերության սեր չկա:

Երկրորդ ամենամեծ պատվիրանը, ասում է Քրիստոս, առաջինի նման է. „Պիտի սիրես քո ընկերոջը քո անձի պես,, (Ղուկ. 10. 27): Ուրեմն Քրիստոս չի ասում միայն, որ պիտի սիրես քո ընկերոջը, այլ ասում է պիտի սիրես քո անձի պես, որովհետև մարդու ամենից հիմնական զգացումներից մեկն իր անձի հանդեպ սերն է: Կարողանալ մեզ հավասարեցնել ուրիշին և կամ ուրիշին հավասարեցնել մեզ սիրո զգացումի առաջ, որքան դժվար, նույնքան էլ Եական սկզբունք է քրիստոնյայի համար: Որովհետև ինչպե՞ս կարելի է սիրել Աստծուն և չսիրել Աստծո պատկերով ու նմանությամբ ստեղծված մեր ընկերոջը: Հովհաննես առաքյալն ասում է. „Եթե մեկն ասի, թե սիրում է Աստծուն և ասի իր եղբորը, սուտ է խոսում. ով չի սիրում իր եղբորը, որին տեսնում է, ինչպե՞ս կարող է սիրել Աստծուն, որին չի տեսել,, (Ա Յովհ. 4. 20-21):

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI

Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune
pentru Unitatea Creștinilor 2024

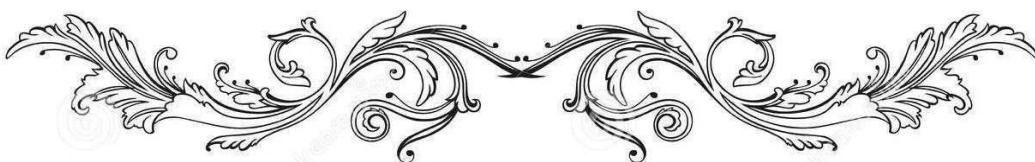
երբ նայում ենք մեր շուրջը, այսօրվա իրականությունը, երբ ամենուր պատերազմներ են, բռնություններ և համատարած անտարբերություն, առաջին հայացքից թվում է, թե ամեն ինչ կորսված է, այլևս անհնար է իրագործել Քրիստոսի այս պատգամը, բայց այդպես չէ: Ճատ հախսած մենք կարծում ենք, թե սիրում ենք: Իհարկե սիրում ենք մեր ծնողներին, ընտանիքի անդամներին և դա բնական է, այդ սերը զգում ենք ծնված օրվանից: Սիրում ենք այլ մարդկանց, որովհետև նրանք լավ են վերաբերվում մեզ, ինչ որ բարիք են գործել մեր հանդեպ: Իսկ մարդուն տրված սիրելու պատվիրանը արդյո՞ք նման դրսևորում է: Իհարկե՝ ոչ: Մեզ վիրավորանք և ցավ պատճառող մարդկանց կարողանում ենք սիրել արդյոք: Աստված սիրեց աշխարհը և Իր Միածին Որդուն զոհաբերեց հանուն մարդկության փրկության, այն մարդկության, որ լի էր մեղքերով: Մարդկային պատկերացմամբ անհնար մի բան է սիրել մեղավորին: Բայց Աստված մեղավորի մահը չի ցանկանում, այլ ներում է, երես չի թեքում, այլ հնարավորություն է տալիս շտկվելու: Նույնն էլ պատվիրում է մեզ: Սակայն վիրավորանքի, ցավի պատճառով շատ հաճախ չենք կարողանում ներել ու սիրել, կամ այդ բացասական զգացմունքներն ավելի ուժեղ են մեր սիրուց ու հաճախ կառավարում են մեզ: Եթե կարողանանք սիրել մարդուն հենց այն ժամանակ, երբ նա սխալ է թույլ տվել, ուրեմն իսկապես սիրում ենք և սխալն ուղղելու հնարավորություն ենք տալիս: Չարին չարով չեն հաղթում: Ծվեղական ասացվածքն ասում է. „Սիրիր ինձ այն ժամանակ, երբ ամենաքիչն եմ արժանի դրան, քանի որ այդ պահին դա այն է, ինչի կարիքը շատ ունեմ,,:

Այս սկզբունքը կարող է բանալի դառնալ այսօրվա անտարբեր աշխարհում: Եվ ի վերջո չմոռանանք, որ սիրել նշանակում է նաև զոհաբերել ինչ որ բան: Բուրբիս համար էլ պարզ է, որ ամեն մարդ չի կարող զոհաբերություն կատարել, եթե իր սիրտն ու հոգին լեցուն չէ քրիստոնեական սիրով ու հավատքով: Իրականում յուրաքանչյուր մարդու մեջ դեռ մանկուց պետք է արմատավորել հիմնարար որակներ, այդ թվում՝ բարություն, կարեկցանք և հանդուրժողականություն: Այս հատկությունները մարդկանց դարձնում են արձագանքող, կարողանում են հասկանալ ուրիշներին և օգնել նրանց:

Մեր աղոթքն ու մաղթանքն է, որ ամեն անհատ, ազգ ու պետություն ապրի աստվածային պատվիրանների հիմնարար սկզբունքներով, շաղախվի աստվածային սիրով, որով աշխարհը կդառնա առավել խաղաղ ու ներդաշնակ՝ հեռու ամեն տեսակ չարությունից, անտարբերությունից, պատերազմներից ու թշնամանքից:

Ծնորիք, սեր եւ խաղաղութիւն Տեառն մերոյ Յիսուսի Քրիստոսի եղիցին ընդ ձեզ եւ ընդ ամենեսեան. ամեն:

**Ռումանիոյ հայոց թեմի առաջնորդ գերշ. Տ. Տաթև եպիսկոպոս
Յակոբյանի խոսքը Էկումենիկ աղոթքի առիթով 2024թ.**

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI

Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune
pentru Unitatea Creștinilor 2024

„Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Luca 10,27)

Domnul nostru, prin Spiritul Său Sfânt, ne cheamă în prima lună a acestui an din nou la rugăciune pe toți cei care dau mărturie că „Iisus Hristos este Domn spre slava lui Dumnezeu Tatăl” (Fil 2,11) și proclamă cu convingere: „În nimeni altul nu este mântuirea, nici nu este sub cer vreun alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți!” (Fapte 4,12).

Versetul săptămânii de rugăciune a anului 2024 este Pilda samarineanului milostiv, al cărei cel mai pregnant mesaj este importanța iubirii dintre semeni. Membrii minorității creștine din Burkina Faso care au conceput programul săptămânii trăiesc lipsa acestei iubiri zi de zi. Dar nu numai ei se confruntă cu această realitate tristă, deoarece, din când în când, fiecare dintre noi are astfel de experiențe. Din păcate, deși spațiul și condițiile în care trăim sunt, în multe aspecte, diferite, iubirea adevărată lipsește de multe ori din viața fiecăruia dintre noi.

Cât de ciudat și cât de contradictoriu: avem nevoie de iubire, și totuși, iubirea reprezintă cea mai arzătoare lipsă în viața noastră. Din păcate, aceasta este trista realitate a naturii umane corupte de păcat.

Cum să iubim? Pe cine să iubim? – Isus vrea să ne dea răspunsuri la aceste întrebări. Exemplul samarineanului care se apleacă la semenul său ajuns în primejdie ne arată întocmai iubirea dezinteresată, gata de sacrificiu și lipsită de rezerve a cărei sursă este însuși Dumnezeu. Mai mult: El este însuși Iubirea. Această Iubire s-a arătat și s-a întruchipat în Isus Hristos.

Singuri suntem incapabili de a iubi. Singuri nu-l putem iubi nici pe Dumnezeu și nu-i putem iubi nici pe semenii noștri. Iubirea este cadoul lui Dumnezeu, și atunci când Îl iubim pe El și pe semenii noștri, demonstrăm rezultatul lucrării Sale în noi. Iubirea nu este o realizare umană, ci un rod al harului! Acceptându-l pe Isus, iubirea adevărată devine o realitate în viața noastră, și ne aduce aproape de Domnul și de semeni.

Ori de câte ori noi, oamenii, ne preocupăm de problema iubirii sau pur și simplu vrem să iubim, trebuie să privim spre Isus: cum este iubirea Lui? Cum ne iubește El pe noi? Biblia descrie această iubire în mai multe feluri!

Iubirea lui Isus nu este o iubire „sufocantă”. El nu îmbrățișează pe nimeni prin forță. Ne oferă libertate, ne respectă deciziile. Însă nu ne ascunde faptul că deciziile greșite au consecințe grave. Cu toate acestea, nu încetează să ne iubească. Ușa casei părintești este deschisă în fața fiecărui om, gata să ne primească atunci când cerem iertarea Lui prin pocăință.

Iubirea lui Isus nu este selectivă. Se referă la cei săraci și cei bogați, la copii și adulți, la bărbați și femei, la evrei și păgâni. Nu l-a exclus nici pe vameșul Zaheu. L-a privit și nu l-a văzut ca pe un șantajist sau un om lacom, ci ca fiul lui Avraam, moștenitorul gloriei divine.

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI

Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune
pentru Unitatea Creștinilor 2024

L-a iubit până l-a scăpat din păcat și l-a adus în harul lui Dumnezeu! Tot așa a acceptat-o pe femeia păcătoasă care l-a spălat picioarele Mântuitorului cu lacrimile și le-a șters cu părul ei.

O altă trăsătură a iubirii lui Isus este smerenia. Iubirea lui Isus este o iubire umilă, slujitoare. Nu îi este rușine să se aplece și să spele picioarele discipolilor atunci când mici unul dintre ei nu a vrut să facă acest lucru. Isus s-a aplecat și a slujit prin iubire. Așa a demonstrat că iubirea Sa nu are limite, e gata să meargă până la capăt.

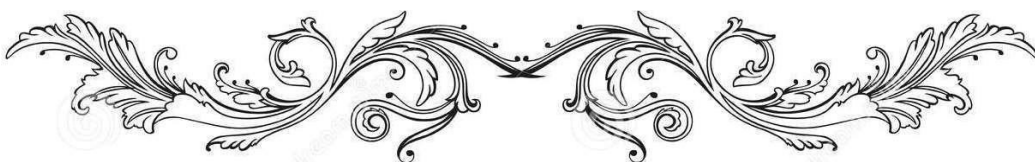
Citind Evanghelia, se remarcă și răbdarea iubirii lui Isus. În timp ce se apropia de cruce, nu găsim nici cea mai vagă mențiune că Isus ar fi fost nerăbdător, că și-ar fi acuzat sau și-ar fi muștrătorționarii sau că i-ar fi reproșat lui Dumnezeu pentru suferințele sale. La fel ne iubește și ne poartă și pe noi. Noi însă trebuie să fim atenți să nu abuzăm de iubirea Sa răbdătoare! Deseori aud ideea greșită că iubirea lui Dumnezeu ne iartă orice. Orice facem, „se încadrează” în iubirea Sa, El nu ne face reproșuri. Ei bine, nu e chiar așa! Iubirea lui Isus este o iubire care dezvăluie păcatele noastre și ne pune față în față cu ele. Dacă un părinte își confruntă copilul cu greșelile sale, nu înseamnă că este lipsit de iubire. În momentul respectiv, acest lucru poate fi foarte dureros, dar e și util pentru noi, deoarece așa putem vedea că iubirea lui Isus ne iartă păcatele pe care le mărturisim și de care ne căim. Această iubire iertătoare de păcate oferă un nou început fiecărei vieți umane care a trecut pe cale greșită.

Aceasta este iubirea lui Isus Hristos și așa este ea! În Săptămâna Universală de Rugăciune 2024, pilda bunului samaritean ne vorbește despre această iubire. Maestrul îi spune foarte clar învățătorului care citează impecabil din Legea referitoare la iubirea față de Dumnezeu și de semenii: „Bine ai răspuns: fă așa și vei avea viața veșnică” (Luca 10,28). Cu alte cuvinte: nu e suficient doar să vorbești despre această iubire, trebuie să o și trăiești.

Nimic nu proclamă mai clar credința noastră în Dumnezeu, apartenența noastră la El și comuniunea noastră cu El decât practicarea iubirii lui Isus în fiecare zi! Este semnul distinctiv al calității noastre de ucenic. Isus spune așa: „După aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă vă veți iubi unii pe alții” (Ioan 13,35).

Fie și săptămâna de rugăciune din acest an o sărbătoare a unității noastre în Hristos! Să-L rugăm pe Domnul să reverse harul Său asupra noastră, pentru ca iubirea care ne leagă de El și unii de alții să se reînnoiască și să crească în inimile noastre!

*episcop Bogdán Szabolcs János
(Eparhia de pa lângă Piatra Craiului)*

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat” (Lk 10,27)

A mi Istenünk, az Ő Szentlelke által, az idei év első hónapjában is közös imára hívja azokat a hívőket, akik vallják: „Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére” (Fil 2,11) és meggyőződéssel hirdetik: „Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk” (ApCsel 4,12).

A 2024. év imaheti igéje „Az irgalmas samaritánus” példázata, melynek lehangsúlyosabb üzenete az egymás iránti szeretet fontossága. Az imahét programjának összeállítói, a Burkina Faso-ban élő keresztyén kisebbség tagjai, mindennapi életükben gyakran tapasztalják ennek a szeretetnek a hiányát. De nemcsak ők azok, akik ezzel a szomorú ténnyel szembesülnek, hiszen ugyanezt éli át időnként minden ember ezen a világon. Életterünk és életünk körülményei sok mindenben különböznek, de az igazi szeretet, sajnos, mindannyiunk esetében gyakori hiánycikk.

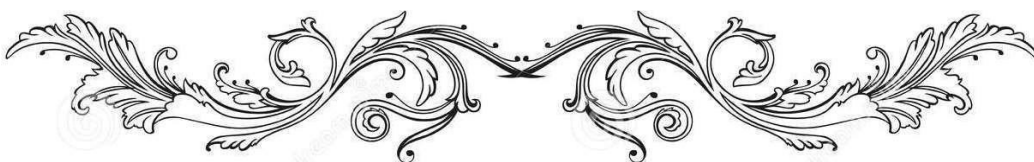
Milyen furcsa és mennyire ellentmondásos: szeretetre van szükségünk és mégis ez életünknek legégetőbb hiánya! Sajnos, ez a bűn által megrontott emberi természet szomorú valósága.

Hogyan kell szeretni? Kit kell szeretni? – Jézus ezekre a kérdésekre akar választ adni. A bajban levő felebarátjához lehajló, irgalmas samaritánus példája arra az önzetlen, áldozatkész és fenntartások nélküli szeretetre mutat, amelynek a forrása Isten. Sőt: Ő maga a Szeretet. Ez a Szeretet jelent meg láthatóan és lett testté Jézus Krisztusban.

Mi magunktól képtelenek vagyunk a szeretetre. Sem Istent, sem pedig embertársainkat nem tudjuk magunktól szeretni. A szeretet Isten ajándéka, s amikor szeretjük Őt és embertársainkat, ez az Ő bennünk végzett munkáját mutatja. A szeretet nem emberi teljesítmény, hanem a kegyelem gyümölcse! Jézust befogadva válik valósággá életünkben az igazi szeretet, amely közel visz az Úrhoz és felebarátainkhoz.

Valahányszor mi emberek a szeretet kérdésével foglalkozunk, vagy csak egyszerűen szeretni akarunk, mindig Jézusra kell tekintenünk: Milyen az Ő szeretete? Hogyan szeret Ő minket? A Biblia több jellemvonását is említi ennek a szeretetnek!

Jézus szeretete nem kényszerítő, nem „fojtogató” szeretet. Ő nem ölelt senkit erőszakkal magához. Szabadságot ad nekünk, a döntéseinket tiszteletben tartja. Viszont nem titkolja azt sem, hogy a rossz döntéseinknek szomorú következményei vannak. Szeretete, ennek ellenére, nem szűnik meg irányunkban. Az atyai ház ajtaja minden ember előtt nyitva áll, kész visszafogadni amikor bűnbánattal kérjük az ő bocsánatát.

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI

Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămâni de Rugăciune
pentru Unitatea Creștinilor 2024

Jézus szeretete nem személyválogató szeretet. Elfér benne szegény és gazdag, gyerek és felnőt, férfi és nő, zsidó és pogány. Nem kerülte ki Zákeust, a vámszedőt sem. Ránézett és nem a zsarolót, a harácsolót látta benne, hanem Ábrahám fiát, a mennyei dicsőség örökösét. Kiszertette a bűnből és beleszerette Isten kegyelmébe! De így fogadta el a bűnös asszonyt is, aki könnyeivel mosta meg Megváltónk lábait és hajával törölte meg.

Jézus szeretetének egy másik jellemvonása az alázat. Jézus szeretete alázatos, szolgáló szeretet. Nem szégyell lehajolni és megmosni a tanítványok lábait, amikor ezt közülük senki nem akarta megtenni. Jézus lehajolt és szeretettel szolgált. Ezzel kifejezte, az alázatos szeretetnek nincs határa, kész a végsőig elmenni.

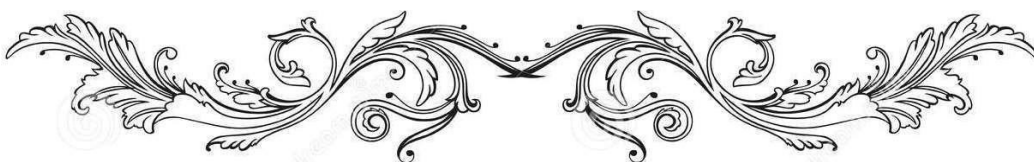
Szembetűnő az is, miközben az evangéliumokat olvassuk, hogy Jézus szeretete mennyire türelmes. Miközben a kereszt fele vezető úton haladt előre, sehol sem találunk egyetlen halvány utalást arra nézve, hogy Jézus türelmetlen lett volna, és vádolta, szidta kízóit, vagy szemrehányást tett volna Istennek szenvedéseiert. Minket is így szeret, türelemmel hordoz. Nekünk viszont vigyáznunk kell arra, hogy ne éljünk vissza az Ő türelmes szeretetével! Sokszor találok szembe magam azzal a téves felfogással, hogy Isten szeretete mindent elnéz nekünk. Bármit teszünk, az „belefér” az Ő szeretetébe, Ő ezt nem teszi szóvá. Nos, ez nem így van! Jézus szeretete bűneinket leleplező, bűneinkkel szembesítő szeretet. Nem szeretetlenség az, amikor egy szülő szembesíti gyermekét hibáival. Ez, adott helyzetben, nagyon kemény és fájdalmas, de ez a hasznos számunkra, mivel így megláthatjuk azt is, hogy Jézus szeretete megbocsátja a mi megbánt, megvallott bűneinket is. Ez a bűnbocsátó szeretet ad új kezdetet minden elhibázott emberi életnek!

Ez és ilyen Jézus Krisztus szeretete! Erről a szeretetről beszél nekünk 2024 egyetemes imahetén „Az irgalmas samaritanus” példázata is. A Mester nagyon egyértelműen mondja, az Isten és felebarátunk szeretésére vonatkozó törvényt kifogástalanul idéző írástudónak: „Helyesen feleltél: tedd ezt és élni fogsz” (Lk 10,28). Vagyis: ne csak beszélj erről a szeretetről, hanem éld meg ezt a szeretetet!

Nincs semmi, ami ékesebben hirdetné Istenbe vetett hitünket, Hozzá való tartozásunkat és Vele való közösségünket, mint a krisztusi szeretet mindennapi gyakorlása! Ez tanítványságunk ismertető jele. Erről is Jézus beszél: „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Jn 13,35).

Legyen az idei imahét is a Krisztusban való összetartozásunk, egységünk ünneplése! Kérjük az Urat, töltsse ki gazdagon ránk az Ő kegyelmét, hogy megújuljon és növekedjen szívünkben az a szeretet, amely Hozzá és egymáshoz kapcsol bennünket!

Bogdán Szabolcs János püspök
(Királyhágómelléki Református Egyházkerület)

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI
Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune
pentru Unitatea Creștinilor 2024

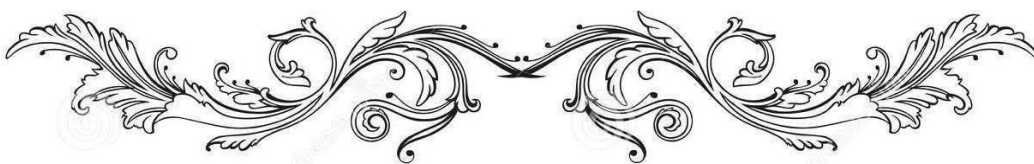
The verse chosen as the theme for this Week of Prayer for Christian Unity is from St Luke's Gospel: 'You shall love the Lord your God... and your neighbor as yourself.' (Luke 10:27). This verse shows us that if we love God, we must also love our neighbor (and ourselves.) Our duty to God is also a duty to social action, to show love to those who need it most in our society. If we love God, we must also feed the hungry. If we love God, we must also visit the sick. If we love God, we must also welcome the stranger. Jesus teaches us these works of mercy in Matthew 25.

But this is not something we can do on our own. We need the help and grace of God. One of my favorite verses of Scripture is 1 John 4.19: 'We love because he first loved us.' It is only possible for us to love our neighbors, to love God himself, because God loves us.

This is the source of our common identity as Christians; it is the source of the church's life. God loves us beyond measure. God has come among us in Jesus Christ to be born, to teach and work miracles, to die and rise again, destroying death. This great love draws us into the life of God.

As Christians of different traditions and denominations, we find our unity in the love of God. As God has first loved us, we must strive to love him with all our hearts, with all our souls, with all our strength, and with all our minds. And so God's love overflows as, through our common identity, we strive for the good of our neighbors, our society, and our world.

*Revd Dr Nevsky Everett,
Church of the Resurrection, Bucharest*

MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI
Pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune
pentru Unitatea Creștinilor 2024

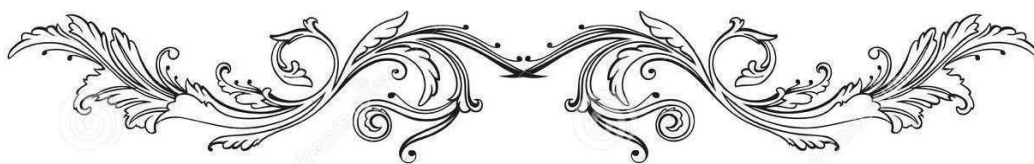
Versetul ales ca temă pentru această Săptămână de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor este din Evanghelia Sfântului Luca: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău... și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. (Luca 10:27). Acest verset ne arată că, dacă Îl iubim pe Dumnezeu, trebuie să ne iubim și pe aproapele nostru (și pe noi înșine.) Datoria noastră față de Dumnezeu este și o datorie față de acțiunea socială, de a arăta iubire față de cei care au cea mai mare nevoie de ea în societatea noastră. Dacă Îl iubim pe Dumnezeu, trebuie să-i hrănim și pe cei flămânzi. Dacă Îl iubim pe Dumnezeu, trebuie să-i vizităm și pe cei bolnavi. Dacă Îl iubim pe Dumnezeu, trebuie să-l primim și pe străin. Isus ne învață aceste fapte de milostenie în Matei 25.

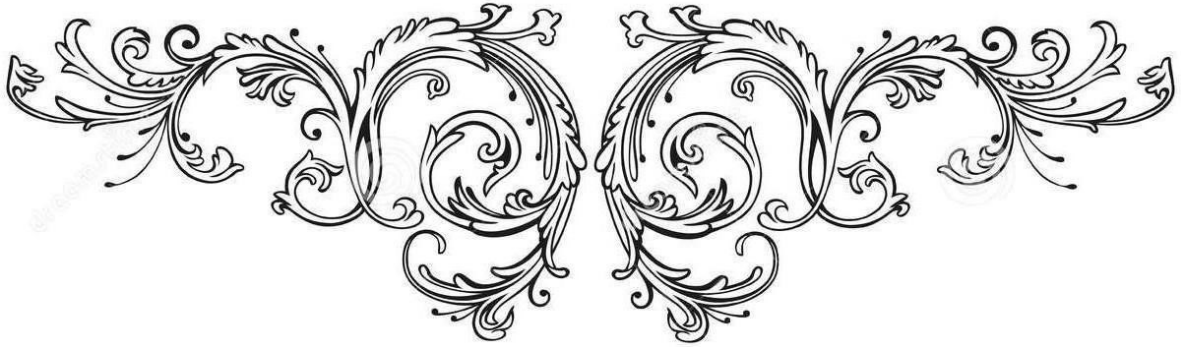
Dar acesta nu este ceva ce putem face singuri. Avem nevoie de ajutorul și harul lui Dumnezeu. Una dintre scripturile mele preferate este 1 Ioan 4:19: „, Noi Îl iubim pentru că El ne -a iubit întâi”. Nu se poate decât să ne iubim aproapele, să-L iubim pe Însuși pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu ne iubește.

Aceasta este sursa identității noastre comune ca creștini; este izvorul vieții bisericii. Dumnezeu ne iubește peste măsură. Dumnezeu a venit printre noi în Isus Hristos pentru a se naște, pentru a învăța și a face minuni, pentru a muri și a învia, cu moartea pe moarte călcând. Această mare iubire ne atrage în viața lui Dumnezeu.

Ca creștini de diferite tradiții și confesiuni, ne găsim unitatea în dragostea lui Dumnezeu. Așa cum Dumnezeu ne-a iubit mai întâi, așa trebuie să ne străduim să-L iubim cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată puterea și cu tot cugetul. Și astfel iubirea lui Dumnezeu este revărsată pe măsură ce, prin identitatea noastră comună, ne străduim pentru binele aproapelui nostru, al societății noastre și al lumii noastre.

*Reverendul Dr. Nevsky Everett,
Biserica Învierii, București*

TEXTUL BIBLIC PENTRU 2024

Luca 10, 25-37

Și iată un învățător de lege s-a ridicat, ispitându-L și zicând: Învățătorule. Ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Iar Iisus a zis către el: Ce este scris în Lege? Cum citești? Iar el, răspunzând, a zis: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși. Iar El i-a zis: Drept ai răspuns, fă aceasta și vei trăi. Dar el, voind să se îndrepteze pe sine, a zis către Iisus: Și cine este aproapele meu? Iar Iisus, răspunzând, a zis: Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon, și a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, au plecat, lăsându-l aproape mort. Din întâmplare un preot cobora pe calea aceea și, văzându-l, a trecut pe alături. De asemenea și un levit, ajungând în acel loc și văzând, a trecut pe alături. Iar un samarinean, mergând pe cale, a venit la el și, văzându-l, i s-a făcut milă. Și, apropiindu-se, i-a legat rănilor, turnând pe ele untdelemn și vin, și, punându-l pe dobitocul său, și, apropiindu-se, i-a legat rănilor, turnând pe ele untdelemn și vin, și, punându-l pe dobitocul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a purtat grijă de el. Iar a doua zi, scoțând doi dinari i-a dat gazdei și i-a zis: Ai grijă de el și, ce vei mai cheltui, eu, când mă voi întoarce, îți voi da. Care din acești trei îți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari? Iar el a zis: Cel care a făcut milă cu el. Și Iisus i-a zis: Mergi și fă și tu asemenea.

INTRODUCERE LA TEMA ANULUI 2024

**Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău
... iar pe aproapele tău ca pe tine însuși**

(Luca 10:27)

Materialele pentru Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștină au fost pregătite de o echipă ecumenică din Burkina Faso cu ajutorul Comunității locale Chemin² neuf (CCN). Frații și surorile din cadrul Arhiepiscopiei Catolice din Ouagadougou, Bisericile Protestante, grupurile ecumenice și CCN din Burkina Faso au colaborat cu generozitate la redactarea rugăciunilor și meditațiilor și și-au trăit activitatea ca pe o cale reală de convertire ecumenică.

Iubindu-L pe Dumnezeu și aproapele în mijlocul crizei de securitate

Burkina Faso este situată în vestul Africii, în regiunea Sahel, care cuprinde și țările învecinate Mali și Niger. Suprafața sa este de 174.000 km², și are 21 milioane de locuitori de aproximativ 60 de etnii. Din punct de vedere religios, aproximativ 64% din populație este musulmană, 9% aparține religiilor africane și 26% este creștină (20% catolică, 6% protestantă). Aceste trei grupări religioase sunt prezente în fiecare regiune a țării și, virtual, în fiecare familie.

Burkina Faso trece în prezent printr-o serioasă criză de securitate, care afectează toate comunitățile credinței. În urma unui atac jihadist organizat din străinătate în 2016, situația securității din Burkina Faso s-a deteriorat dramatic. Țara a suferit în urma proliferării atacurilor teroriste, nelegiuirilor și traficului de persoane. Toate acestea au lăsat în urmă peste trei mii de morți și aproape două milioane de persoane au fost dislocate în interiorul țării. Mii de școli, centre de sănătate și primării au fost închise și mare parte din infrastructura socio-economică și de transport a fost distrusă. Atacurile la adresa anumitor grupuri etnice au exacerbă riscul conflictelor inter-comunale. Coeziunea socială, pacea și unitatea națională sunt subminate în contextul acestei groaznice situații de securitate. În special Bisericile creștine au constituit ținta atacurilor armate. Preoți, pastori și cateheți au fost uciși în timpul slujirii iar soarta celor răpiți a rămas necunoscută. La ora redactării, peste 22% din teritoriul național se află în afara controlului statului. În aceste zone, Creștinii nu-și mai pot practica deschis credința. Majoritatea Bisericilor creștine din nordul, estul și nord-vestul țării au fost închise. În multe dintre aceste zone nu mai există slujire creștină. Acolo unde slujirea mai este încă posibilă, cu protecția poliției, de obicei

² Informații suplimentare despre CCN se găsesc în Apendix 3

în marile orașe, a fost necesar să se scurteze oficierea din motive de securitate.

Trebuie recunoscut faptul că în ciuda eforturilor statului și a comunităților religioase, țara devine tot mai puțin stabilă din cauză că grupurile extremiste au devenit tot mai răspândite. Cu toate acestea, apare un oarecare grad de solidaritate între creștini, musulmani și religiile tradiționale. Liderii acestora acționează pentru a găsi soluții de durată pentru pace, coeziune socială și reconciliere. În acest scop, de exemplu, Comisia de Dialog a Conferinței Episcopilor Catolici din Burkina-Niger face eforturi considerabile pentru sprijinirea dialogului interreligios și inter-etnic și cooperării.

Dând curs chemărilor guvernamentale la rugăciuni pentru pace, coeziune socială și reconciliere, Bisericele individuale continuă să organizeze rugăciuni și posturi zilnice. S-a intensificat activitatea diverselor Biserici Catolice și Protestante de asistare a persoanelor dislocate. S-au organizat meditații și întruniri de conștientizare în vederea promovării mai bune înțelegeri a situației și a valorii frăției, precum și a dezvoltării strategiilor de întoarcere la o pace durabilă. Speranța se reflectă de asemenea în tradiționalul proverb Mossi:³ „indiferent de natura și durata luptei, momentul reconcilierii va veni.”

Invitația de a lucra împreună pe textele Săptămânii de Rugăciune pentru Unitate Creștină 2024 provoacă diferitele Biserici din Burkina Faso să meargă și să lucreze împreună în dragoste reciprocă în această perioadă dificilă pentru țara lor. Dragostea lui Hristos care unește toți creștinii este mai puternică decât diviziunile lor iar creștinii din Burkina –Faso se angajează să urmeze împreună calea dragostei pentru Dumnezeu și aproapele lor. Ei sunt încredințați că dragostea lui Dumnezeu va depăși violența care le afectează în prezent țara.

Textul biblic

Centralitatea dragostei în viața creștină

Dragostea este ADN-ul credinței creștine. Dumnezeu este dragoste și „dragostea lui Hristos ne-a adunat într-unul”.⁴ Ne găsim identitatea comună în trăirea dragostei lui Dumnezeu (cf Ioan 3,6) și ne revelăm acea identitate lumii prin felul în care ne iubim unii pe alții (Ioan 13,35). În pasajul selectat pentru Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștină 2024 (Luca 10, 25-37), Iisus reafirmă învățătura tradițională evreiască din Deuteronomul 6,5 „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta, din tot sufletul tău și din toată puterea ta” și din Leviticul 19,18 „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Învățătorul de lege din pasajul biblic îl întreabă imediat pe Iisus „cine este aproapele meu”? Întrebarea cât de departe poate merge obligația biblică de a iubi a fost disputată între doctorii legii. Tradițional, această obligație s-a considerat a se referi la cetățenii Israelului și la străinii rezidenți. Mai târziu, odată cu influența puterilor străine, porunca a ajuns să fie cunoscută ca neaplicându-se străinilor din forțele de ocupație. În timp, iudaismul însuși s-a fragmentat, fiind înțeles ca aplicându-se numai la grupul particular al unei persoane. Întrebarea pusă lui Iisus de învățătorul de legi este, așadar,

³ Populația mossi constituie cel mai mare grup etnic din Burkina Faso.

⁴ *Ubi caritas* (attrib. Paulinus of Aquileia).

provocatoare. Iisus răspunde printr-o parabolă ilustrând dragostea care se extinde mult peste limitele la care se aștepta învățătorul de legi.

Mulți scriitori creștini primari ca Origen, Clement din Alexandria, Ioan Gură de Aur și Augustin au văzut traiectoria planului lui Dumnezeu de mântuire a lumii prin această parabolă. Au văzut omul coborât din Ierusalim ca pe o imagine a lui Adam – i.e. întreaga omenire – coborându-se din rai în lume, cu toate primejdiile și neajunsurile ei, iar pe hoți ca pe o imagine a puterilor pământești ostile care ne asaltează. Pe Hristos l-au văzut ca pe unul care, mișcat de compasiune, a venit în ajutorul omului jumătate mort, i-a tratat rănila și l-a dus în siguranță la han, pe care l-au considerat ca pe o imagine a Bisericii. Făgăduința Samariteanului de a se întoarce a fost văzută ca prefigurând făgăduința Domnului de a veni din nou.

Creștinii sunt chemați să se comporte ca Hristos, iubind ca Bunul Samaritean, arătând milă și compasiune față de cei în suferință, indiferent de religia, sau identitatea lor etnică sau socială. Nu identitatea trebuie să ne determine să venim în ajutorul celui alt, ci dragostea față de „aproape”. Totuși, imaginea dragostei pentru aproape pe care Iisus a pus-o în fața noastră este sub presiune în lumea de azi. Războaiele din multe regiuni, dezechilibrele din relațiile internaționale și inegalitățile generate de aranjamentele structurale impuse de puterile occidentale sau de alte agenții externe, toate ne inhibă capacitatea de a iubi asemenea lui Hristos. Numai învățând să ne iubim indiferent de deosebirile noastre noi, creștinii, putem deveni apropiați asemenea Samariteanului din evanghelie.

Calea ecumenismului

Iisus s-a rugat ca adepții săi să devină unul (Ioan 17,21) așa încât creștinii nu-și pot pierde speranța sau a nu se mai ruga sau acționa pentru unitate. Ei sunt uniți de dragostea pentru Dumnezeu și de trăirea cunoașterii dragostei lui Dumnezeu pentru ei. Creștinii recunosc această trăire a credinței unul în altul când se roagă, oficiază și slujesc lui Dumnezeu împreună. Totuși, relațiile inter-bisericești, inclusiv în Burkina Faso, rămân o provocare. Lipsa cunoașterii reciproce între Biserici și suspiciunea unora față de altele pot slăbi angajamentul pe calea ecumenismului. Unii pot fi îngrijorați că ecumenismul poate duce la o pierdere a identității confesionale sau împiedica „creșterea” Bisericii. Rivalitățile de acest fel între Biserici sunt contrare rugăciunii lui Iisus. Asemenea preotului și Leviticului din pasajul evanghelic, creștinii pierd adeseori ocazia de a se conecta cu frații surorile lor din cauza fricii. În timpul Săptămânii de Rugăciune pentru Unitate Creștină ne rugăm Domnului să vină în ajutorul nostru, să ne îngrijească rănila și să ne învrednicească să urmăm calea ecumenismului cu încredere și speranță.⁵

⁵ Pentru informații despre modul în care Bisericele din Burkina Faso colaborează împreună v Apendix 2

Unitatea creștină în slujba păcii largite și a reconcilierii

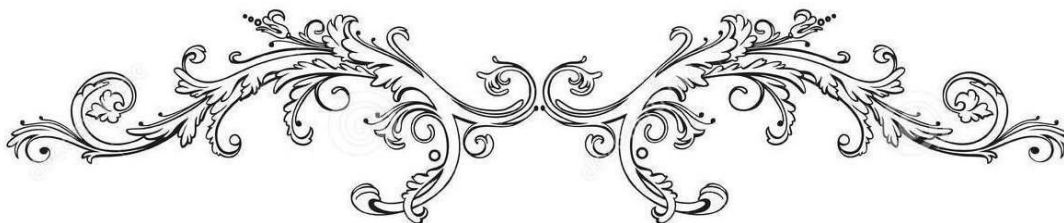
Contextul specific din Burkina Faso reflectă necesitatea de a plasa dragostea în centrul căutării păcii și reconcilierii. Această căutare a fost adeseori subminată de pierderea valorilor și a unui sens împărtășit al umanității și de diminuarea preocupării pentru binele comun, pentru probitate, integritate și patriotism. Căutarea reconcilierii a fost de asemenea slăbită de sărăcirea spirituală și de urmărirea câștigurilor ușoare. Confrunțați cu aceste realități, imperativul mărturisirii dragostei lui Dumnezeu este cu atât mai presant.

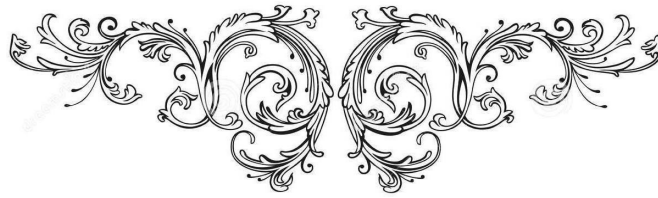
Progresul de la diviziune la unitate în Burkina Faso

Comunitățile creștine din Burkina Faso încearcă să trăiască chemarea de a iubi prin ospitalitate reciprocă. Acest lucru este evident în special în timpul Săptămânii de Rugăciune pentru Unitate Creștină. Și-au folosit atât resursele umane cât și cele financiare pentru a traduce textul ecumenic francez al Bibliei (Traduction Oecumenique de la Bible) în limbile locale, ajutând astfel Creștinii să ajungă la „hanul” Cuvântului lui Dumnezeu (Luca 10,34). În plus, își vizitează Bisericile și împărtășesc slujirea. Cooperează, de asemenea, la promovarea frăției umane, a păcii și securității în Burkina Faso. Îl aduc pe Hristos fraților și surorilor lor când îngrijesc rănilor celor afectați de sărăcie și greutate.

Totuși, după cum spune un proverb african „copacul nu trebuie să ascundă pădurea”, aceste exemple ecumenice pozitive nu pot ascunde faptul că mai rămân încă multe provocări pe calea unității. În ciuda eforturilor de a fi aproape tuturor celor care îl mărturisesc pe Dumnezeu Treimic, Bisericile din Burkina Faso se luptă pentru a se iubi cu adevărat unele pe altele așa cum spune Hristos. Uneori se raportează unele la altele asemenea Samaritenilor și evreilor, divizați cultural și teologic și trăind în relații neprietenești și ostile. Lipsa continuă de unitate le desfigurează și recunosc necesitatea convertirii ecumenice, astfel încât să-și poată turna uleiul și vinul vindecător pe rănilor reciproce.

Părinții Bisericii au interpretat frecvent parabola Bunului Samaritean ca fiind imaginea Bisericii. Așa cum Samariteanul a adus omul rănit la han, tot așa Hristos încredințează răniții și săracii lumii Bisericii noastre, pentru a le îngriji rănilor și a-i ajuta să-și recapete sănătatea. Misiunea în slujba lumii este, de asemenea, calea spre unitatea care este darul lui Dumnezeu pentru poporul Său.

MEDITAȚII BIBLICE ȘI RUGĂCIUNI PENTRU CELE OPT ZILE

Ziua 1-a – 18.01.2024

Gazda: Biserica Romano-Catolică

**Și iată un învățător de lege s-a ridicat, ispitându-L și zicând:
Învățătorule. Ce să fac ca să moștenesc viața de veci?
(Luca 10, 25)**

Ajută-ne, Doamne, să avem viața întoarsă spre Tine

Pasaje biblice suplimentare: Romani 14, 8-9, Psalm 102, 13-18

Meditație

„Ce să fac ca să moștenesc viața de veci?” Această întrebare crucială pusă lui Iisus de un învățător de legi provoacă orice credincios în Dumnezeu. Ea afectează semnificația vieții noastre pe pământ și pentru eternitate. În altă parte a Bibliei Iisus ne dă definiția finală a vieții veșnice; ”Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis,, (Ioan 17,3) A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a descoperi și a face voia Sa în viețile noastre. Orice persoană dorește o viață deplină și în adevăr, iar Dumnezeu dorește același lucru pentru noi (Ioan 10,10). Sântul Irineu a spus, „Slava lui Dumnezeu este o ființă umană pe deplin vie”. Realitățile existențiale ale vieții, cu diviziuni și suferințe, ne îndepărtează adeseori de căutarea lui Dumnezeu. Iisus a trăit taina comuniunii intime cu Tatăl, care dorește să acorde tuturor copiilor Săi plinătatea vieții veșnice. Iisus este „Calea” care ne duce la Tatăl, destinul nostru ultim. Astfel, căutarea vieții veșnice ne aduce mai aproape de Iisus și, făcând aceasta ne apropiem mai mult unii de alții întărindu-ne apropierea pe calea spre unitatea creștină. Să fim deschiși la prietenia și colaborarea cu creștinii din toate Bisericile, rugându-ne pentru ziua în care vom sta cu toții împreună la Masa Domnului.

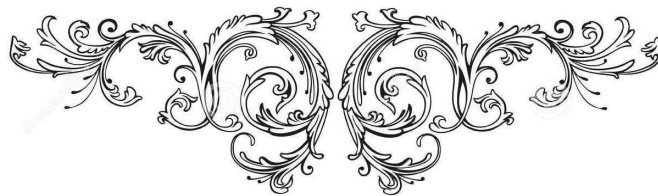
Rugăciune

Dumnezeule al vieții,

Tu ne-ai creat pentru a avea viață, viață în toată plinătatea ei.

Fie ca noi să recunoaștem în frații și surorile noastre dorința lor de viață veșnică.

Urmând cu determinare calea lui Iisus, fie ca noi să-i aducem și pe alții la Tine. Ne rugăm în numele Său. Amin.

Ziua a 2-a – 19.01.2024 Gazda: Biserica Armeană

**Învățătorul de legi a răspuns: Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău
din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea
ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși.
(Luca 10, 27)**

Ajută-mă Doamne să te iubesc pe Tine,
pe aproapele meu și pe mine cu tot ceea ce sunt

Pasaje biblice suplimentare: Deuteronomul 10, 12-13, Psalmul 132

Meditație

Răspunsul învățătorului de legi poate părea simplu, extras din bine cunoscutele porunci ale lui Dumnezeu. Totuși, a-L iubi pe Dumnezeu în felul acesta și pe aproapele nostru ca pe noi înșine poate fi adeseori dificil. Porunca lui Dumnezeu de a-L iubi cere un angajament profund abandonarea sinelui în totalitate, oferindu-ne inimile și gândurile slujirii voinței lui Dumnezeu. Putem cere harul de a urma exemplul lui Hristos, El care s-a dăruit total și a spus: „Dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă,, (Luca 22:42). El și-a manifestat, de asemenea marea Sa dragoste față de toți, inclusiv față de dușmanii Săi. Noi nu ajungem să ne alegem pe cei aproape de noi. A-i iubi înseamnă a fi atent la nevoile lor, acceptându-le defectele și încurajându-le speranțele și aspirațiile. Aceeași atitudine este necesară pe calea unității creștine, cu privire la tradițiile diferite ale altora. Chemarea de a-ți iubi aproapele ca pe tine „însuși” ne amintește necesitatea de a ne accepta așa cum suntem, conștienți de privirea plină de compasiune a lui Dumnezeu asupra noastră, întotdeauna gata să ierte. Consideră că suntem creația iubită a lui Dumnezeu. Respectă-te pe sine însuși. Caută pacea cu tine însuși. La fel, putem cere harul de a iubi și accepta propria noastră Biserică sau comunitate, cu toate neajunsurile ei, încredințând totul Tatălui, care ne restabilește prin Sfântul Duh.

Rugăciune

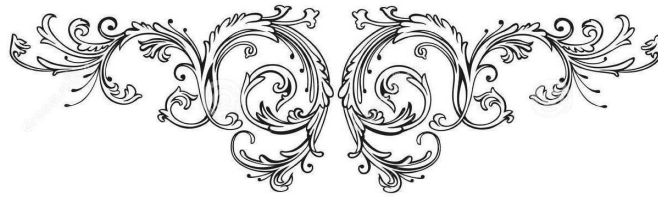
Doamne, dă-ne harul de a te cunoaște mai profund,
pentru a Te iubi cu toată ființa noastră.

Dă-ne inimă pură pentru a iubi pe aproapele nostru ca pe înșine.

Fie ca darul Sfântului Tău Duh

să ne învrednicească să vedem prezența Ta în frații și surorile noastre, pentru a ne iubi unii pe alții cu aceeași dragoste necondiționată cu care ne iubești Tu.

Prin Hristos, Domnul nostru! Amin.

Ziua a 3-a – 20.01.2024
Gazda: Biserica Luterană
de Limbă Germană

**„Cine este aproapele meu?”
(Luca 10,29)**

Doamne, deschide-ne inimile față de cei pe care nu-i vedem

Pasaje biblice suplimentare : Romani 13,8-10, Psalmul 118, 57-63

Meditație

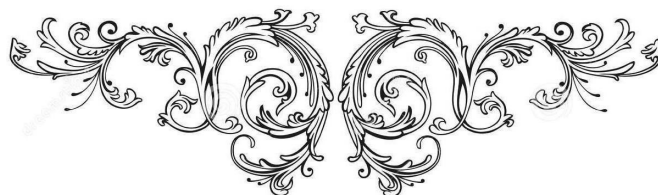
Învățătorul de legi a dorit să se justifice, sperând că aproapele pe care este chemat să-l iubească ar fi unul de aceeași credință cu el sau din poporul său. Acesta este un instinct uman normal. Când invităm oameni în casele noastre, foarte adesea aceștia sunt din aceeași categorie socială cu noi, care împărtășesc opiniile și valorile noastre de viață. Instinctul uman ne face să preferăm locurile care ne sunt familiare. La fel de adevărat este și cu comunitățile noastre ecleziale. Dar Iisus îl duce pe învățătorul de legi, precum și auditoriul Său mai departe, în propria lor tradiție, amintindu-le obligația de a-i întâmpina și iubi pe toți, indiferent de religia, cultura sau statutul lor social.

Evangelhia ne învață că a-i iubi pe cei asemenea nouă nu este ceva extraordinar. Iisus ne duce la o imagine radicală a ceea ce înseamnă să fii uman. Parabola ilustrează într-un mod cât se poate de vizibil ceea ce așteaptă Hristos de la noi – să ne deschidem inimile și să urmăm calea Sa, iubindu-i pe alții așa cum ne iubește El pe noi. De fapt, Iisus îi răspunde învățătorului de legi cu o altă întrebare: nu este „cine este aproapele meu”, ci „Care a fost aproapele celui căzut între tâlhari?”

Timpurile noastre de insecuritate și teamă ne confruntă cu o realitate în care neîncrederea și nesiguranța tind să caracterizeze relațiile. Aceasta este provocarea parabolei de astăzi: cui îi sunt aproape?

Rugăciune

Dumnezeule ale dragostei,
Care scrii dragostea în inimile noastre,
dă-ne curajul de a privi dincolo de noi
și să vedem aproapele în cei diferiți de noi,
pentru a-L urma cu adevărat pe Iisus Hristos,
fratele și prietenul nostru,
care este Domnul, acum și pururea în vecii vecilor. Amin

Ziua a 4-a -21.01.2024

**Ajungând în acel loc și văzând, a trecut pe alături.
(Luca 10,31)**

Fie ca noi să nu ne îndepărtăm niciodată de cei săraci

Pasaje biblice suplimentare: Isaia 58,6-9, Psalm34:15-22

Meditație

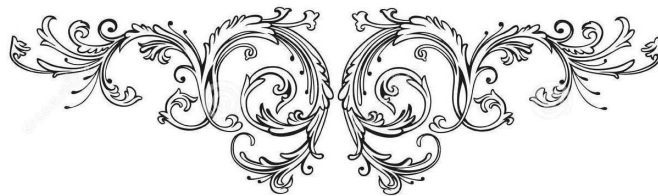
Preotul și Leviticul care au trecut de cealaltă parte a drumului trebuie să fi avut bune motive religioase pentru a nu ajuta: puteau fi gata să îndeplinească anumite ritualuri religioase și ar fi riscat pângărirea dacă omul ar fi fost mort. Totuși, cu multe ocazii, Iisus îi critică pe conducătorii religioși care pun regulile religioase înaintea obligației de a fi întotdeauna bun.

Începutul textului pentru Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștină ne spune cum a dorit să se justifice învățătorul de legi. Preotul și Leviticul din parabolă s-ar fi simțit justificați în ceea ce au făcut. În calitate de creștini, cum suntem pregătiți să trecem dincolo de convenție? Uneori, miopia noastră, condiționată, ecleziastică și culturală ne poate împiedica să vedem ceea ce ne arată viața și mărturisirea fraților și surorilor de alte tradiții creștine. Atunci când deschidem ochii pentru a vedea cum este revelată dragostea lui Dumnezeu de către ceilalți creștini, suntem atrași mai aproape de ei intrând astfel într-o uniune mai profundă cu aceștia.

Această parabolă a lui Iisus nu numai că ne provoacă să facem bine, dar și să ne lărgim viziunea. Învățăm ceea ce este bun și sfânt nu numai de la cei care împărtășesc opinia noastră confesională și religioasă despre lume, dar adeseori și de la cei diferiți de noi. Bunul Samaritean este adeseori cel la care nu ne așteptăm.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase,
Călătorind cu Tine spre unitate,
fie ca ochii noștri să nu privească în altă parte,
ci să fie deschiși asupra lumii.
Călătorind prin viață,
fie ca noi să ne oprim și să ajungem la cei răniți
și să le legăm rănilor:
și făcând aceasta trăim prezența Ta în ei:
Tu, care trăiești și domnești de-a pururi. Amin.

Ziua a 5-a – 22.01.2024

Gazda: Biserica Greco-Catolică

**Apropiindu-se, i-a legat rănila, turnând pe ele untdelemn și vin
(Luca 10,34)**

Ajută-ne să vedem rănila și să găsim speranță

Pasaje biblice suplimentare: Joel 2, 23-27, Psalm 104:14-15, 27-30

Meditație

Bunul Samaritean a făcut ceea ce a putut cu propriile sale mijloace: a turnat vin și ulei și a bandajat rănila omului și l-a pus pe animalul său. A plecat mai departe promițând că va plăti pentru îngrijirea lui. Când vedem lumea prin ochii Samariteanului, orice situație poate fi o oportunitate de a-i ajuta pe cei aflați în suferință. Aici este locul unde se manifestă dragostea. Exemplul Bunului Samaritean ne motivează să ne întrebăm cum putem răspunde aproapelui nostru. Am dat vin și ulei, restabilind omul și dându-i speranță. Ce putem da pentru a face parte din lucrarea lui Dumnezeu de vindecare a lumii rănite?

Această rănire se arată în insecuritatea lumii noastre, în teamă, neîncredere și diviziune. Rușinos este că aceste diviziuni există și între creștini. Deși oficiem sacramente sau alte ritualuri de vindecare, reconciliere sau consolare, adeseori folosind ulei și vin, persistăm în diviziunile Trupului rănit al lui Hristos. Vindecarea diviziunilor noastre creștine promovează vindecarea popoarelor.

Rugăciune

Sfinte Dumnezeule,

Tu care ești izvorul dragostei și al bunătații:

Învrednicește-ne să vedem nevoile aproapelui nostru.

Arată-ne ce putem face pentru a aduce vindecarea.

Schimbă-ne, așa încât să ne putem iubi frații și surorile.

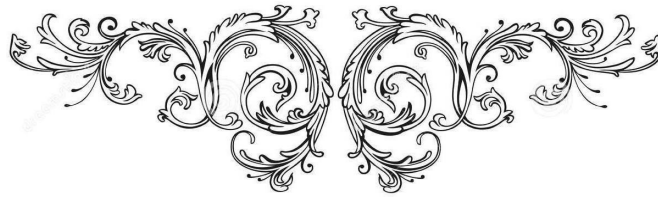
Ajută-ne să depășim obstacolele diviziunii,

pentru a putea construi o lume a păcii pentru binele nostru comun.

Mulțumim pentru reînnoirea Creației Tale

și du-ne spre un viitor plin de speranță:

Tu, care ești Domnul tuturor, ieri, astăzi și pentru totdeauna. Amin.

Ziua a 6-a – 23.01.2024 Gazda: Biserica Reformată Calvină

**Punându-l pe dobitocul său, l-a dus la o casă de oaspeți
și a purtat grijă de el
(Luca 10,34)**

Doamne, schimbă bisericile noastre în „hanuri”
pentru a-i primi pe cei aflați în suferință

Pasaje biblice suplimentare : Facerea 18, 4-5, Psalm 5, 11-12

Meditație

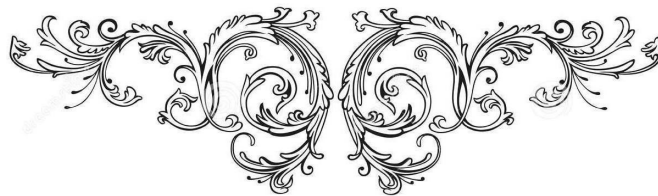
Omul căzut în mâinile tâlharilor a fost îngrijit de un Samaritean. Samariteaul a văzut dincolo de prejudecăți. A văzut pe cineva în suferință și l-a adus la han. „Iar a doua zi, scoțând doi dinari i-a dat gazdei și i-a zis: Ai grijă de el și, ce vei mai cheltui, eu, când mă voi întoarce, îți voi da.” (Luca 10,35).

În orice societate umană, ospitalitatea și solidaritatea sunt esențiale. Acesta implică buna primire a necunoscuților, străinilor, emigranților și a celor fără adăpost. Totuși, când suntem confrunțați cu insecuritatea, suspiciunea și violența, tindem să nu avem încredere în apropiații noștri. Ospitalitatea este o mărturisire importantă a Evangheliei, în special în contextul pluralismului religios și cultural. Buna primire a „celuilalt” și buna noastră primire, la rândul nostru, constituie inima dialogului ecumenic. Creștinii sunt provocați să schimbe bisericile noastre în hanuri unde aproapele îl poate găsi pe Hristos. O asemenea ospitalitate este un semn al dragostei pe care Bisericile o au una pentru alta și pentru toți.

Atunci când noi, în calitate de adepți ai lui Hristos, trecem dincolo de tradițiile noastre confesionale și alegem să practicăm ospitalitatea ecumenică, trecem de la a fi necunoscuți la a fi apropiați.

Rugăciune

Tată al dragostei,
Ne-ai arătat în Iisus semnificația ospitalității,
Purtând de grijă umanității noastre fragile.
Ajută-ne să devenim o comunitate
care urează bun venit celor care se simt abandonați și pierduți
construind o casă unde toți sunt bineveniți.
Fie ca noi să ne apropiem unii de alții oferind lumii dragostea Ta necondiționată
Asta ne rugăm în unitatea Sfântului Duh. Amin.

Ziua a 7-a – 24.01.2024 Gazda: Biserica Anglicană

**Iisus a zis: „Care din acești trei ți se pare că
a fost aproapele celui căzut între tâlhari?”
(Luca 10,36)**

Doamne, arată-ne cum să răspundem aproapei noastre

Pasaje biblice suplimentare : Filipeni 2,1-5, Psalm 10,17-18

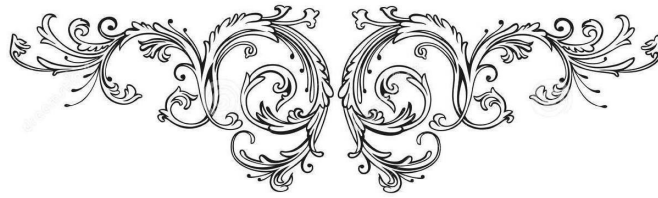
Meditație

În încheierea parabolei, Iisus l-a întrebat pe învățătorul de legi: care a fost aproapele omului victimizat? Învățătorul de legi a răspuns: cel care a simțit milă de el”. El nu spune „Samariteanul” și ne-am putea imagina că ostilitatea dintre samariteni și evrei a făcut acest răspuns greu de admis. Adeseori descoperim apropiați între oamenii la care ne așteptăm cel mai puțin, chiar între cei ale căror nume și origini ne vine greu să ne rostim. În lumea de azi, unde politica polarizată i-a orientat pe cei de identități religioase diferite pe poziții adverse, Iisus ne provoacă prin această parabolă să vedem importanța vocației noastre de a traversa granițele și zidurile despărțitoare.

Asemenea învățătorului de legi, suntem provocați să reflectăm asupra modului în care ne trăim viețile, nu numai dacă facem bine sau nu, ci dacă, asemenea preotului și Leviticului, neglijăm să acționăm cu milostenie.

Rugăciune

Sfinte Dumnezeule,
Fiul Tău, Iisus Hristos a venit printre noi
pentru a ne arăta calea compasiunii.
Ajută-ne prin Duhul Tău să-ți urmăm exemplul,
să satisfacem nevoile tuturor fiilor Tăi,
și să dăm, în felul acesta mărturisire creștină unită
felului Tău de iubi și milui.
Ne rugăm în numele lui Iisus. Amin.

Ziua a 8-a - 25.01.2024 Gazda: Biserica Ortodoxă Română

**Și Iisus i-a zis: Mergi și fă și tu asemenea.
(Luca 10,37)**

Doamne, comuniunea Ta să fie un semn al Împărăției Tale

Pasaje biblice suplimentare: Romani 12, 9-13, Psalm 41, 1-2

Meditație

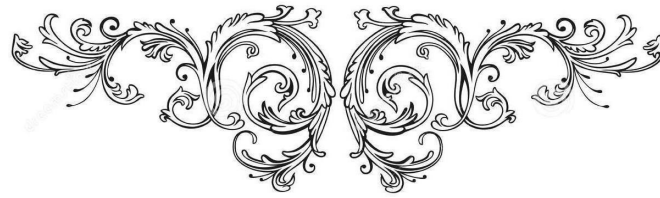
Prin aceste cuvinte - Mergi și fă și tu asemenea – Iisus ne trimite pe fiecare dintre noi și dintre Bisericile noastre, să trăiască porunca sa de dragoste. Inspirat de Sfântul Duh, suntem trimiși să fim „alți Hristoși”, ajungând la omenirea aflată în suferință cu compasiune și milă. Asemenea Bunului Samaritean care s-a îngrijit de cel rănit, putem și noi alege să nu-i respingem pe cei diferiți, ci să cultivăm în schimb proximitatea și buna voire.

Cum se adresează vieții mele invitația lui Iisus „Mergi și fă și tu asemenea”? Ce implică această chemare a lui Hristos pentru relația mea cu membrii altor Biserici? Cum putem mărturisi împreună în mod caritabil dragostea lui Dumnezeu? În calitate de ambasadori ai lui Hristos (2 Cor 5,20), suntem chemați să ne reconciliem cu Dumnezeu și unii cu alții, pentru a înrădăcina și crește comuniunea în Bisericile noastre și în zonele afectate de conflictul inter-comunal, cum ar fi regiunea Sahel.

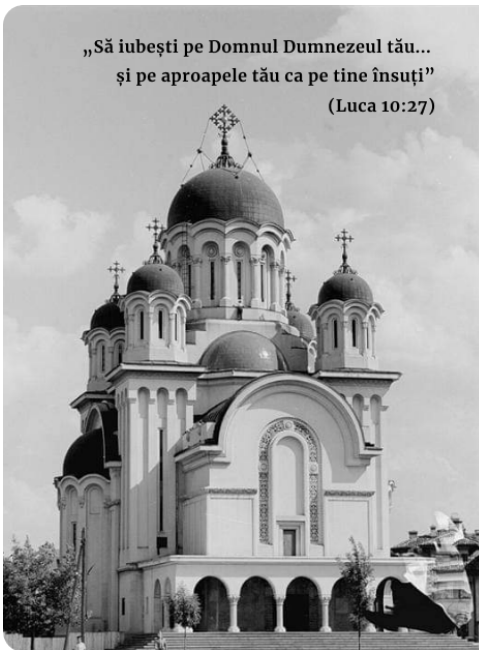
Pe măsură ce încrederea reciprocă va crește, vom deveni mai dispuși să ne arătăm rănilor, inclusiv cele eclesiastice, pentru ca dragostea lui Hristos să ne viziteze și să ne vindece prin dragostea și grija unora pentru alții. Luptând împreună pentru unitatea creștină ajutăm la reconstruirea relațiilor pentru ca violența să cedeze terenul solidarității și păcii.

Rugăciune

Tată ceresc,
Îți mulțumim pentru darul Sfântului Duh, de viață dătător,
Care ne face mai deschiși unii față de alții, rezolvă conflictele
Și întărește legăturile comuniunii.
Fie să creștem în afecțiune reciprocă
și în dorința de a vesti mesajul Evangheliei cu mai multă credință,
pentru ca lumea să meargă în unitate
și să-L întâmpine pe împăratul păcii.
Prin Hristos, Domnul nostru. Amin.

„Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău...
și pe aproapele tău ca pe tine însuși”
(Luca 10:27)

PROGRAMUL SĂPTĂMÂNII DE RUGĂCIUNE ECUMENICĂ PENTRU UNITATEA CREȘTINĂ

18-25 IANUARIE 2024

Joi - 18.01.2024, ora 17:00

Gazda: Biserica Romano-Catolică
Predica: Biserica Ortodoxă Română

Vineri - 19.01.2024, ora 17:00

Gazda: Biserica Armeană
Predica: Biserica Luterană de
Limbă Germană

Sâmbătă - 20.01.2024, ora 17:00

Gazda: Biserica Luterană de
Limbă Germană
Predica: Biserica Romano-Catolică

Duminică - 21.01.2024

Rugăciune și slujirea
Sfintei Liturghii în Biserica proprie

Luni - 22.01.2024, ora 17:00

Gazda: Biserica Greco-Catolică
Predica: Biserica Armeană

Martți - 23.01.2024, ora 17:00

Gazda: Biserica Reformată Calvină
Predica: Biserica Anglicană

Miercuri - 24.01.2024, ora 17:00

Gazda: Biserica Anglicană
Predica: Biserica Greco-Catolică

Joi - 25.01.2024, ora 17:00

Gazda: Biserica Ortodoxă Română
Predica: Biserica Reformată Calvină

AIDRom - Asociația Ecumenică a Bisericilor din România

Str. Ilarie Chendi, nr. 14, București

Tel: 021 212 4868

e-mail: aidrom@gmail.com

www.aidrom

